

**T.C.
Fırat Üniversitesi
Eğitim Bilimleri Enstitüsü
Temel Eğitim Anabilim Dalı
Sınıf Eğitimi Bilim Dalı**

**4+4+4 EĞİTİM SİSTEMİNDE 60-66 AYLIK ÇOCUKLARIN
OKULA ERKEN BAŞLAMASININ DEĞERLENDİRİLMESİ**

Yüksek Lisans Tezi

Turan TURAN

Danışman: Dr. Öğr. Üyesi Burcu GEZER ŞEN

ELAZIĞ – 2018

ONAY SAYFASI

T.C.
Fırat Üniversitesi
Eğitim Bilimleri Enstitüsü
Temel Eğitim Anabilim Dalı
Sınıf Eğitimi Bilim Dalı

Turan TURAN'ın Dr. Öğr. Üyesi Burcu GEZER ŞEN danışmanlığında hazırlanmış olduğu "4+4+4 Eğitim Sisteminde 60-66 Aylık Çocukların Okula Erken Başlamasının Değerlendirilmesi" başlıklı tezi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü Yönetim Kurulunun 25.05.2018 tarih ve 48668769/37 sayılı kararı ile oluşturulan jüri tarafından 04.06.2018 tarihinde yapılan tez savunma sınavı sonucunda oy birliği/~~oy çokluğu~~ ile başarılı sayılmıştır.

Jüri Üyeleri

1. Doç. Dr. İrfan EMRE
2. Dr. Öğr. Üyesi Selçuk AYDEMİR
3. Dr. Öğr. Üyesi Burcu GEZER ŞEN

İmza

.....

.....

.....

Fırat Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Yönetim Kurulunun tarih ve.....sayılı kararıyla bu tezin kabulü onaylanmıştır.

Prof. Dr. Ayşegül GÖKHAN
Eğitim Bilimleri Enstitüsü Müdürü

BEYANNAME

Fırat Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü tez yazım kılavuzuna göre Dr. Öğr. Üyesi Burcu GEZER ŞEN danışmanlığında hazırlamış olduğum “4+4+4 Eğitim Sisteminde 60-66 Aylık Çocukların Okula Erken Başlamasının Değerlendirilmesi” adlı yüksek lisans tezimin bilimsel etik değerlere ve kurallara uygun, özgün bir çalışma olduğunu, aksinin tespit edilmesi halinde her türlü yasal yaptırımını kabul edeceğimi beyan ederim.

Turan TURAN

04/06/2018

ÖNSÖZ

Araştırmamda desteğini esirgemeyen ve bana yol gösteren danışmanım Dr. Öğr. Üyesi Burcu GEZER ŞEN'e yardımlarından dolayı çok teşekkür ederim. Ayrıca veri toplama sürecinde desteğini esirgemeyen, böyle bir bilimsel çalışmadan memnun olduklarını söyleyen değerli okul müdürlerine ve her türlü desteği sağlayan, sürekli yanımda olan kıymetli aileme teşekkür ederim.

Turan TURAN

04/06/2018

ÖZET

4+4+4 Eğitim Sisteminde 60-66 Aylık Çocukların

Okula Erken Başlamasının Değerlendirilmesi

Yüksek Lisans Tezi

Turan TURAN

Fırat Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü

Temel Eğitim Ana Bilim Dalı, Sınıf Eğitimi Bilim Dalı

Elazığ, 2018, Sayfa: XI+73

İlkokul eğitimi doğum öncesi dönemden başlayan ve insan hayatının tamamını kapsayan eğitimin önemli bir parçasıdır. İlkokul eğitimi 2012 yılındaki uygulamayla 4+4+4 şeklinde kesintisiz bir şekilde devam etmektedir. Bu sistem gereği 60 ayını tamamlayan çocuklar ilkokul birinci sınıfa başlayabilirler. Çocukların bu yaşlarda ilkokula başlamasının akademik başarılarını ne yönde etkilediği merak konusudur. Eğitsel hedeflerin gerçekleştirilmesi şeklinde ifade edilebilecek olan akademik başarı, çocuğun bilişsel, sosyal ve duygusal gelişiminden etkilenebilmektedir.

Bu araştırmanın amacı ise çocuğun okula erken yaşta başlamasının akademik başarısını ne yönde etkilediğini ortaya çıkarmaktır. Bu amaçla çalışma grubu Kahramanmaraş ili Afşin ilçesindeki 5 ilkokuldan 2012 yılında birinci sınıfa başlayıp 2016 yılında mezun olan 364 tane dördüncü sınıf öğrencisi olarak belirlenmiştir. Veriler İl Milli Eğitim Müdürlüğünden izin alınarak e-okul sistemi üzerinden elde edilmiştir. Nicel bir araştırma olan bu çalışmadaki içerik SPSS kullanılarak analiz edilmiştir.

Araştırma sonuçlarına göre; ilkokula 60-66 aylık başlayan çocukların, 67-72 aylık başlayan çocuklara göre akademik başarılarının daha düşük olduğu tespit edilmiştir. Bu sonuçlardan yola çıkarak 60-66 aylık çocukların ilkokula erken başlaması, okul olgunluğu ve hazır bulunuşluk tamamlanmadığı için bir dezavantaj olarak düşünülmektedir. Okul olgunluğu ve hazır bulunuşluğunu tamamlamış çocukların birinci sınıfa başlaması daha avantajlı görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: İlkokul,4+4+4 eğitim sistemi, 60-66 aylık öğrenciler, Okul olgunluğu, İlkokula hazır bulunuşluk.

ABSTRACT

Assessment of the Early Starting Primary School of 60-66 Months Old Children in

4 + 4 + 4 Education System

Master' Thesis

Turan TURAN

Firat University, Institute of Education Science

Department of Basic Education, Division of Primary Education

Elazig, 2018, Page: XI+73

Primary school education is an important part of education starting from the prenatal period and covering the whole of human life. Primary school education permanently continues in the form of 4 + 4 + 4 with the application in 2012. According to this system, children aged of 60 months can start primary school. It is an issue of curiosity of how starting primary schools of children at this age has influenced their academic achievements. Academic success, which can be expressed as the realization of educational goals, can be influenced by the child's cognitive, social and emotional development.

The purpose of this study is to reveal how the child's early start to school affects his/her academic success. For this purpose, the study group was designated as 364 fourth-grade students who had started their first-grade in 2012 and graduated in 2016 from 5 primary schools in Afsin district of Kahramanmaraş province. The data were obtained from the e-school system with taking permission from the Provincial Directorate of National Education. The content of this study, which was a quantitative study, was analyzed by using the SPSS program.

According to the results of the research; it has been found that academic achievements of the children started primary school at the age of 60-66 months were lower compared with the children started primary school at the age of 67-72 months. Based upon these results, since school readiness and school maturity have not been completed, early start to primary school of the children at the age of 60-66 months is considered as a disadvantage.

Keywords: Primary school, 4 + 4 + 4 education system, 60-66 months old students, School maturity, Primary school readiness.

İÇİNDEKİLER

ONAY SAYFASI.....	I
BEYANNAME	II
ÖNSÖZ	III
ÖZET	IV
ABSTRACT.....	V
İÇİNDEKİLER	VI
TABLolar LİSTESİ	IX
RESİM LİSTESİ.....	X
EKLER LİSTESİ.....	XI
BİRİNCİ BÖLÜM	1
1. GİRİŞ	1
1.1. Araştırma Problemi.....	1
1.2. Araştırmanın Önemi	4
1.3. Araştırmanın Amacı.....	4
1.4. Sayıtlar.....	5
1.5. Sınırlılıklar	5
1.6. Tanımlar.....	6
1.7. Kısaltmalar.....	7
İKİNCİ BÖLÜM.....	7
2. KURAMSAL ÇEVÇEVE VE İLGİLİ ÇALIŞMALAR.....	7
2.1. Gelişim.....	7
2.1.1. Gelişimin Temel Kavramları	9
2.1.1.1. Büyüme.....	9
2.1.1.2. Olgunlaşma	9
2.1.1.3. Hazır Bulunuşluk	10
2.1.1.4. Öğrenme.....	10
2.2. Okula Hazır Bulunuşluk	11
2.2.1. Hazır Bulunuşluğun Tanımı.....	13
2.2.2. Hazır Bulunuşluk İle İlgili Kuramlar	14
2.2.2.1. Thorndike’ın Hazır Bulunuşluk İle İlgili Görüşleri.....	14
2.2.2.2. Bilişsel Öğrenme ve Hazır Bulunuşluk	15

2.2.2.3. Güdüsel ğrenme ve Hazır Bulunuşluk	15
2.2.3. ğrenme Hazır Bulunuşluğu	16
2.2.4. Sosyal Hazır Bulunuşluk	16
2.5. Okul Olgunluğu	16
2.5.1. Okul Olgunluğunun Tanımı	17
2.5.2. Okul Olgunluğunda Etkili Etmenler	18
2.6. Okula Başlama Yaşı	19
2.6.1. Türkiye’de Okula Başlama Yaşı	20
2.6.2. Dünyada Okula Başlama Yaşı	23
6.2.3. Birinci Sınıfa Başlayan ocuktan Beklenen Davranışlar	25
2.6.4. Çocuğun Okula Erken Başlamasının Olumlu ve Olumsuz Yanları	26
2.7. 60-66 Aylık ocukların Gelişimsel zellikleri	27
2.7.1. Fiziksel zellikleri	28
2.7.2. Bilişsel zellikleri	28
2.7.3. Sosyal zellikleri	28
2.7.4. Dilsel zellikleri	28
2.7.5. Duygusal zellikleri	29
2.7.6. Psikomotor zellikleri	29
2.7.7. z Bakım Becerileri	30
2.8. 4+4+4 Eğitim Sistemi	32
2.8.1. 4+4+4 Eğitim Sisteminin zellikleri	32
2.8.2. Eğitim Kademeleri Bağlamında 4+4+4 Eğitim Sisteminin Değerlendirilmesi	33
2.9. İlkokula 60-66 Aylık Başlayan ğrencilerle İlgili Yurtiçinde Yapılmış Araştırmalar	34
2.10. İlkokula 60-66 Aylık Başlayan ğrencilerle İlgili Yurtdışında Yapılmış Araştırmalar	41
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	44
3. YÖNTEM	44
3.1. Araştırmanın Modeli	44
3.3. Veri Toplama Araçları	45
3.4. Veri Toplama Süreci	45

3.5. Verilerin Analizi	45
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	47
IV. BULGULAR	47
BEŞİNCİ BÖLÜM	52
V. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER	52
5.1. Sonuç ve Tartışma	52
5.2. Öneriler	56
KAYNAKÇA	58
EKLER	69
ÖZGEÇMİŞ	73

TABLolar LİSTESİ

Tablo 1. Zorunlu Eğitime Başlamanın Bazı Dünya Ülkelerine Göre Yaşı Ve Süresi ...	25
Tablo 2. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Cinsiyete Göre Dağılımı	47
Tablo 3. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin İlkokula Başlama Yaşına Göre Dağılımı ..	47
Tablo 4. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Okul Türüne Göre Dağılımı	47
Tablo 5. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Okul Ortalamasına Göre Dağılımı	48
Tablo 6. Öğrencilerin Okula Başlama Yaşına Göre 4. Sınıf Yıl Sonu Türkçe Dersi Ortalamasına İlişkin Bağımsız Gruplar T Testi Sonucu	48
Tablo 7. Öğrencilerin Okula Başlama Yaşına Göre 4. Sınıf Yıl Sonu Sosyal Bilgiler Dersi Ortalamasına İlişkin Bağımsız Gruplar T Testi Sonucu	48
Tablo 8. Öğrencilerin Okula Başlama Yaşına Göre 4. Sınıf Yıl Sonu Matematik Dersi Ortalamasına İlişkin Bağımsız Gruplar T Testi Sonucu	49
Tablo 9. Öğrencilerin Okula Başlama Yaşına Göre 4. Sınıf Yıl Sonu Fen Bilimleri Dersi Ortalamasına İlişkin Bağımsız Gruplar T Testi Sonucu	49
Tablo 10. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Yaş ve 4. Sınıf Yıl Sonu Genel Okul Ortalaması Dağılımı.....	49
Tablo 11. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Yaş Ve 4. Sınıf Yıl Sonu Genel Okul Ortalaması İlişkisine Göre Grup İstatistikleri	50
Tablo 12. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Cinsiyete Göre Yaş ve 4. Sınıf Yıl Sonu Genel Okul Ortalaması Dağılımı	50
Tablo 13. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Okul Türüne Göre Yaş ve 4. Sınıf Yıl Sonu Genel Okul Ortalaması Dağılımı	51

RESİM LİSTESİ

Resim 1. Psikomotor gelişimin temel mantığı 29

EKLER LİSTESİ

Ek 1. Etik Kurul Onayı.....	69
Ek 2. Araştırma İzin Belgesi	70

BİRİNCİ BÖLÜM

1. GİRİŞ

Bu bölümde problem durumu, kavramsal çerçeve, araştırmanın amacı, araştırmanın önemi, sayıltılar, sınırlılıklar ve tanımlar üzerinde durulmuştur.

1.1. Araştırma Problemi

İnsanoğlu her zaman yeni şeyler öğrenmek ister, hayatı, doğayı, canlı ve cansız varlıkları, somut ve soyut, doğru-yanlış, güzel ve çirkin her şeyi merak eder, öğrenmek ister. İnsanın bu merakı ancak okuma bilgisi ve becerisiyle yerine getirilebilir. İlaveten bilmek de sadece tek başına yeterli değildir. İnsan görüp duyulanı, okuyup öğrenileni, tecrübe ettiklerini kısacası tüm bildiklerini yazarak yeni bir forma getirmek, zenginleştirmek, saklamak kısacası bugüne ve yarınlara anlatmak ister. Okuma ve yazmanın insan için vazgeçilmez hayati değer taşıdığından hiç şüphe yoktur.

Günümüz şartlarında her şey hızlı bir değişim ve dönüşüm içerisinde. Bireyi ve toplumları ise bu değişim hayatın her alanında etkilemekle beraber farklı türden bilgilerle de karşı karşıya bırakmaktadır. İnsanın tüm yaşamı boyunca kullanacağı okuma yazma becerisinin temeli ilkökul birinci sınıfta atılır. Bu dönemde yazı sembollerin okunması ve yazılması mekaniksel bir nitelik taşıırken ilerleyen yıllarda daha karmaşık ve çok boyutlu bir durum haline gelir. Nolte (1975) çocuk hakkındaki görüşlerini bizlerle şu şekilde paylaşmıştır: Okul öncesi dönem insanın eğitim yaşamındaki temel taşı oluşturur. Bu dönemde çocuğun aile ortamının kendisine sağladığı tüm imkânlar (şefkat, sevgi, güven vs.) kadar sağlığı ve beslenmesi de bir o kadar önemlidir. En az bunlar kadar önemli olan ve destekleyici olan diğer özellik ise sosyal ve fiziksel ortamdır. Okul öncesi dönemde bireyin ebeveynleri ile sosyal çevresindeki tüm kişilerin 0 – 6 yaş çocuğun özellikleri ve ihtiyaçları konusunda daha temkinli olmalarını belirtmek gerekir. Eğitim sayesinde gerek ebeveyn gerekse toplumun ihtiyacı doğrultusunda istendik yönde davranış biçimini ve yeteneklerini keşfederek bu hususta çocuğa yönelik destek ile ancak başarı elde edilmektedir. Eğitim

hayatının okul öncesi eğitimine yönelik bu dönemde, öğretmen, aile, okul ve toplumsal iş birliği desteği kaçınılmaz bir gerçektir. Okul öncesi eğitime yönelik sağlıklı bireylerin yetiştirilmesi açısından bu durum son derece önemli bir etmendir.

Çocukluk döneminde erken olarak sayılan okul öncesi eğitim, 0 – 6 yaş arası olup, okula başlama yaşına kadar ki süreci içerisine almaktadır. Bu yaş dilimi çocukların “çocukluk yıllarını” yaşadığı yıl olarak tanımlanmaktadır. Okul öncesi eğitim, bu yaş dilimindeki çocuklara yönelik bireysel özelliklerini ve gelişim düzeylerine uygun olacak şekilde olanak sağlayan ve fiziksel, zihinsel, duygusal, dil ve sosyal olmak üzere yaşadığı çevrenin tüm kültürel özellikleri ve değerlerine yönelik daha iyi şekilde yol gösteren bir eğitsel süreç olarak tanımlanmıştır (Oğuzkan ve Oral, 2001).

Ayrıca Türkiye’de 12 yıla çıkarılan ve zorunlu eğitimin kademeli olarak 4+4+4 şeklinde belirlenmesine yönelik sistemde en fazla tartışılan hususlardan birisi de okula başlama yaşı olmuştur. 2012 eğitim öğretim yılında denenen 60-66 aylık çocukların okula erken başlamasına ilişkin bu çalışmamızda çocukların, boy – kilo açısından okul ile sınıfın fiziksel şartlarına yönelik uyum sağlamadıkları ve ayrıca çocukların parmak kaslarının ise beklenenin aksine gelişmediği tespit edilmiştir. 60-66 aylık çocukların parmak kaslarının istendik ölçüde gelişmediği ve boy – kilo açısından ise okul ile sınıfın fiziki ortamına uyum sağlamadığı ortaya konmuştur. 60-66 aylık çocukların, algılama ve zihinsel açıdan ulaşılan sonuçlar çerçevesinde yapılan araştırma neticesinde, problemlerinin bulunduğu ve kendileriyle iletişim hususunda sorun yaşadıkları tespit edilmiştir (Kahramanoğlu ve ark., 2014, s.1065). Gray (1975)’in bu yöndeki tespitleri önemlidir: “Yaşları 6,5 olan öğrenciler, okuma yazmaya yönelik okul öncesi eğitimde iyi hazırlanmışlar ise eğitim seviyesinde hızlı ilerleme göstermektedirler. Zekâ yaşı 6 olan çocuklar ise okuma becerilerinin yanı sıra diğer hazır bulunuş seviyesine ulaşabilmişlerse (Yazma başta olmak üzere uyum sürecine ve okul şartlarına yönelik diğer fiziksel özellikler sayılabilmektedir) bu çocukların gelişmeleri memnuniyetle karşılanmalıdır. Çocuğun eğitimine yönelik olarak ortama uyum sağlayacak şekilde düzenlenmesi ve çocuklar için eğitim süreci içerisinde okumalarına yönelik basit, dikkat çekici, bilindik konuları temel alan ve uyarlanan öğretim yöntemi üzerinde dikkatle durulması gerekmektedir. Bazı ülkelerde ve özellikle İskoçya’da yapılan tetkikler neticesinde elde edilen veriler açıkça göstermektedir ki, gelişmiş normal

statüdeki çocukların öğrenmeye yönelik olgunluk düzeyine uyum sağlandığında 5 yaşında okumayı öğrenebilme yetisine erişmiş sayılmaktadırlar. Okumayı bilmenin eğitim hayatına başlaması yönünde 6 yaşının altına çekilmesi bir amaç olarak gösterilmeli midir? Sualine düşünülünce bu durum etraflıca incelenmelidir.” şeklinde ifadeye yer verilmiştir.

Öğrenmeye başlama yaşının 60-66 yaş aralığıyla ilişkin çeşitli bakış açıları mevcut ise de çocuğun öncelikle okuma – yazma becerisini ilerletecek şekilde bir seviyeye ulaşması gerektiği fikri kabul edilmektedir. Bu konuyla ilgili Gray (1975)’in ortaya koyduğu şu tespitler oldukça anlamlıdır:

1. Çocuğun okuma – yazma döneminde kullanılacak tüm kelime ve derslere yönelik tüm işlemleri yapabilecek kadar kelime hazinesinin gelişmiş olması gerekmektedir,
2. Kendi düşüncesini rahatlıkla ifade edebilecek, olayların süreçlerini, basit düzeydeki bir öyküyü, gözlemlerini ve gördüklerini anlatabilecek bir dil gelişim düzeyine sahip olmalıdır,
3. Kendisine sorulan sorulara yönelik cevap vermek, bir seçim yapmak ve basit düzeydeki soruları çözebilecek yeterli bilgi ve deneyim birikimine sahip olmalıdır,
4. Bir kelimeyi diğerinden ayırabilmek için onun biçim ve seslerini ayırabilecek seviyede olmalıdır,
5. Kendisine verilecek olan görevleri yerine getirebilmesi için okuma – yazma öğretim yöntemlerine ve tekniklerine uyum sağlayacak, bu doğrultuda kendisine verilen tüm görevleri ise yerine getirebilecek yapı ve işlev açısından yetişkinliğe özgü olan düzeye ulaşması gerekmektedir,
6. Okuma yazma istek ve arzusuyla dolu olmalıdır, şeklinde ifadelere yer vermiştir.

1.2. Araştırmanın Önemi

2012 yılında yayımlanan Resmi Gazete’de kabul edilen 6287 sayılı kanun ile 30 Mart 2012 tarihi itibarıyla 4+4+4 eğitim sistemiyle 72 ay (6 yaş) çocukların okula başlama yaşı 5 yaşına düşürülmüştür. Kısaca değinilmek gerekirse 60 – 66 aylık çocukların hazır bulunuşluk durumları ile ilgili bir takım tartışmaları da beraberinde getirmiştir. 60-66 aylık çocukların yeterli hazır bulunuşluk düzeyine erişmeden okula başlamalarının en başında çocukların sosyal – duygusal uyumlarını göz önünde bulundurmak gelmektedir. Çocukların ise okula sosyal – duygusal anlamda uyum sağlamaması bir takım sorunların ortaya çıkması hususunda kaçınılmaz bir etkidir. Bu bağlamda yapılan araştırma ile ilkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin akademik başarıları ile 67 aylık ve daha büyük yaşlarda başlayan öğrencilerin akademik başarıları karşılaştırılmıştır. Bu karşılaştırma öğrencilerin 4. Sınıf not ortalamalarına ulaşılarak yapılmıştır. Bu araştırma ile ilkokula 60-66 aylık başlayan çocukların 4 yılın sonundaki başarı durumu ortaya çıkarılmak istenmiştir.

1.3. Araştırmanın Amacı

Yapılan bu araştırmanın esas amacı, “4+4+4 eğitim sisteminde çocukların 60-66 aylıkken ilkokula başlamasının akademik başarı üzerindeki etkisi nedir?” sorusuna yanıt aramaktır. Bu araştırma 2012’de getirilen 4+4+4 eğitim sisteminde 60 ve 66 aylık çocukların (öğrencilerin) eğitime erken başlamasının değerlendirilmesini hedeflemiştir. Bu doğrultuda da aşağıdaki sorulara yanıt aranmıştır:

1. İlkokula 60 – 66 aylık başlayan öğrenciler ile 67 aylık ve daha büyük aylarda başlayan öğrencilerin yıl sonu Türkçe dersi ortalamalarında farklılık var mıdır?
2. İlkokula 60 – 66 aylık başlayan öğrenciler ile 67 aylık ve daha büyük aylarda başlayan öğrencilerin yıl sonu Sosyal Bilgiler dersi ortalamalarında farklılık var mıdır?
3. İlkokula 60 – 66 aylık başlayan öğrenciler ile 67 aylık ve daha büyük aylarda başlayan öğrencilerin yıl sonu Matematik dersi ortalamalarında farklılık var mıdır?
4. İlkokula 60 – 66 aylık başlayan öğrenciler ile 67 aylık ve daha büyük aylarda başlayan öğrencilerin yıl sonu Fen Bilimleri dersi ortalamalarında farklılık var mıdır?

5. İlkokula 60 – 66 aylık başlayan öğrencilerin yıl sonu genel ortalama puanları hangi aralıkta yığılmaktadır?
6. İlkokula 67 aylık ve daha büyük aylarda başlayan öğrencilerin yıl sonu genel ortalama puanları hangi aralıkta yığılmaktadır?
7. İlkokula 60 – 66 aylık başlayan öğrenciler ile 67 aylık ve daha büyük aylarda başlayan öğrencilerin yıl sonu genel akademik başarılarında farklılık var mıdır?
8. İlkokula 60-66 aylık ve 67 üstü başlayan öğrencilerin yıl sonu genel ortalaması cinsiyete göre farklılaşmakta mıdır?
9. İlkokula 60-66 aylık ve 67 üstü başlayan öğrencilerin yıl sonu genel ortalaması okul türüne göre farklılaşmakta mıdır?

1.4. Sayıtlılar

1. Öğrencilerin genel not ortalaması 4 yılki başarılarını yansıtmaktadır.
2. Örneklem evreni temsil etmede yeterlidir.

1.5. Sınırlılıklar

1. Araştırma 2015-2016 öğretim yılında Kahramanmaraş'ın Afşin ilçesindeki beş ilkokul ve 364 tane 4. Sınıf öğrencisi ile sınırlıdır.
2. Araştırma öğrencilerin 4 yıllık ilkokul genel not ortalaması ile sınırlıdır.
3. Araştırma örneklem ile sınırlıdır.

1.6. Tanımlar

Eğitim: Bireyde istendik yönde davranış geliştirme ve bireyin yaşadığı toplumda davranış biçimlerini edindiği süreçler toplamıdır. Eğitim zaman ve kapsam bakımından geniş ve karmaşık bir süreçtir (Gürkan ve Gökçe, 2006, s.4).

Okul olgunluğu: Bu kavram, bireyin okul eğitimine hazır olması ve eğitimi başarabilecek düzeye erişmesini ifade etmekle beraber birey, okul eğitimine hazır bulunuşluk seviyesinde ise okul olgunluğu çocuklar arasında farklılık gösteren bir kavramdır şeklinde ifade edilebilir (Yazıcı, 2002, s. 1-2). Ayrıca bu hususta Yavuzer (2002) ise, okul olgunluğunu çocukların bedensel, zihinsel ve sosyal açıdan okula hazırlıklı olmaları gerektiği şeklinde belirtmiştir.

Okula hazır bulunuşluk: Çocuğun, okula yönelik fiziksel, zihinsel, duygusal ve dil gelişimlerini temel alan ve gelişimsel bütünlük olarak okula hazır olmasıdır (Oktay ve Unutkan, 2005).

Büyüme: Çocuklarda bedensel gelişim yani büyüme, “dönemsel” (devri) bir süreçtir (Yavuzer, 2011, s.34).

Olgunlaşma: Bireyin organlarındaki doğuştan gelen potansiyelin zamanla ortaya çıkması ve kendinden beklenen görevi yerine getirmesidir (Arı ve diğerleri, 2001, s:34).

Gelişim: İnsanlar tarafından “Gelişim” ile “Gelişme” terimleri karıştırılmaktadır. Aslında bu iki terim birbirinden farklılık göstermektedir. Sürekli birbirine karıştırılan bu sözcükler gerçekte birbirinden farklı kavramlardır. Gelişme; sistemli, düzenli ve devamlı bir ilerlemeyi ifade eder ve bir sonuçtur. Gelişim ise ileriye dönük olup, değişimlerdeki ilişkileri de içerir. Diğer bir deyişle, gelişim yüzleri arasında bir birliktelik söz konusudur (Yavuzer, 2011, s.27).

Öğrenme: Öğrenme, kişinin çevresi ile etkileşimi neticesinde meydana gelen davranıştaki kalıcı ya da istendik değişikliklere denilmektedir (Yavuzer, 2011, s.35).

1.7. Kısaltmalar

MEB: Milli Eğitim Bakanlığı

SPSS: Sosyal Bilimler İçin İstatistik Programı

İKİNCİ BÖLÜM

2. KURAMSAL ÇEVRE VE İLGİLİ ÇALIŞMALAR

2.1. Gelişim

Gelişim insanların doğumundan ölümüne kadar var olan süreç içerisindeki düzenli ve sürekli olarak değişimleri olarak adlandırılır. Değişim insan yaşamının ayrılmaz bir parçası olarak insanın kendi neslini sürdürebilmesini sağlamaktır. İnsan gelişimi, döllenme süreci ile başlayarak, hayatın sonuna kadar devam eden zaman dilimini kapsar. Böylelikle gelişim ve büyüme tanımı, insanların yaşam boyunca biyolojik gelişim, kişilik gelişimi, duygusal gelişim, bilişsel gelişim ve dil gelişimi çerçevesinde nasıl büyüdükleri, uyum sağladıkları ve değiştiklerini içermektedir. Gelişim canlının kendinden beklenen görevleri yapabilir hale gelmesi ve bu görev için gerekli organların koordineli çalışmasıdır. Mesela çocuğun top oynayabilmesi için denge koordinasyonu sağlaması ve ayak ile eli aynı anda hareket ettirebilmesi organlar arası iş birliği sonucunda gerçekleşir (Yavuzer, 2001; Yeşilyaprak, 2004; Arı, 2001; Ülgen ve Fidan, 2002, Bacanlı, 2001).

İnsan gelişimi ile ilgili çalışmalar insan değişimini ele almakta ve incelemektedir. Bu değişim genellikle davranışa yansır; böylece, güvenilir bir şekilde betimlenebilir ya da ölçülebilir. Araştırmacılar, doğal olguları gözlemek, süreç içinde meydana gelen davranışı ölçmeyi amaçlayan araştırmalar yürütmek ve kullandıkları yöntemlerin başkaları tarafından değerlendirilebilmesi için sonuçları yayınlamak yoluyla insan gelişimi hakkında bilgi sağlarlar (Erdoğan, 2016:31).

Öğretmenler, öğrencilerin gereksinimlerini anlayabilmek ve etkili bir eğitim – öğretim ortamı oluşturabilmek amacıyla bireyin gelişimini şekillendiren etkenleri ve gelişimin tüm yüzlerini bilmeye ihtiyaç duyarlar. İnsan gelişimi biyokimyasal değişimlerden tarihi olaylara kadar birçok değişkenden etkilendiği için, tek bir disiplinin gelişimle ilgili tüm cevapları veriyor olması beklenemez. Dolayısıyla insan gelişimiyle ilgili olay ve olguları tam olarak anlamak ancak insanın kendi bakış açısını, araştırma araç ve yöntemleriyle güçlerini birleştirdiği takdirde mümkün olacaktır. Gelişim

psikolojisi bu disiplinler arasında en geniş yer kaplayana olsa da, biyologlar, sosyologlar, antropologlar, eğitimciler, tıp adamları ve hatta tarihçiler gelişimsel süreklilik ve değişim üzerine ortak ilgiyi paylaşırlar. Farklı disiplinlerin bir araya gelmesi, gelişim üzerine daha bütünleşmiş bir bakış açısı oluşturmaktadır (Schaffer&Kipp, 2007; Siegelman, 1999).

İnsanlar yaşamın her döneminde birbirinden farklılıklar gösterir. Bundan dolayı gelişim uzmanları bireysel farklılıklar üzerinde çalışmalar yaparlar. Örneğin bir çocuk 10, 12 ve 18. ayında konuşmaya başlamış olabilir; sakin, uysal ya da hareketli ve zorlayıcı bir bebeklik geçirmiş olabilir. Aynı şekilde, bazı çocuklar ise ortaöğretimde kolay arkadaş çevresi kurarken, diğerlerinin daha utangaç ve içine kapanık oldukları görülür. Gelişim uzmanları ise bazı bireylerin neden diğerlerinden farklı şekilde geliştiklerini açıklamak ister. Böylelikle katılımın ve çevrenin gelişime olan katkılarıyla ilgili önemli soruların cevaplarını vermeye çalışırlar. Mesela, bir takım insanlar gündelik yaşamda karşılaştıkları zorluk veya stresle diğerlerine göre daha kolay baş edebilir. Yaşadıkları güçlüklerle rağmen ciddi davranış problemleri geliştirmezler. Bunun bireyin mizaçları ile ilişkisi var mıdır? Çevrelerindeki destekleyici insanların katkısı nedir? Yaşadıkları deneyimleri algılayış şekilleri etkili midir? vb. soruların cevapları insanın gelişimindeki farklılıkları açıklamaya yardımcı eder (Erdoğan, 2016:33).

Gelişim uzmanları, bireylerin olumlu yönde gelişimini, var olan kapasitelerini nasıl keşfedeceklerini, en iyi şekilde nasıl ortaya koyabileceklerini, ortaya çıkabilecek gelişimsel güçlüklerle nasıl mücadele edebileceklerini ve ortaya çıkan gelişimsel problemlerin üstesinden ne şekilde üstesinden ne şekilde gelebilecekleri gibi soruların cevaplarını arar. Bazı uzmanlar ise gelişimi iyileştirme fikrini ortaya atmıştır. Gelişimi iyileştirme; okul öncesi dönemde zihinsel gelişimi uyaran yolları değerlendirmek, üniversite gençlerinde alkol bağımlılığını önlemek ve yaşlı yetişkinleri eşlerinin ölümünden sonra desteklemek gibi konuları kapsar (Siegelman, 1999).

2.1.1. Gelişimin Temel Kavramları

Bu konu başlığı altında ise gelişim psikolojisinde sıkça birbirlerinin yerine kullanılan ancak aralarında önemli farklılıklar barındıran *büyüme, olgunlaşma, hazır bulunuşluk ve öğrenme* dönemleri kavramlarına açıklık getirilmeye çalışılmıştır.

2.1.1.1. Büyüme

Biyolojik bir kavram niteliğinde olup, organizmanın nicel olarak (sayısal ölçülebilen değişiklikler) değişim göstermesini incelemektedir. Büyümeye yönelik örnek verilmek gerekirse; bireyin kilo alması / vermesi, boy uzaması örnek verilebilir. Anlaşılacağı üzere bireyde sayısal yönde bir değişiklik meydana gelirse büyümeden bahsetmek mümkündür. Büyümeye, bireyin fiziki görüntüsünde zamanla gözlenen artış ve nicel değişim diyebiliriz (Yeşilyaprak, 2004).

2.1.1.2. Olgunlaşma

Olgunlaşma kavramı denilince nitel bir değişimden söz etmek mümkündür. Sayısal olarak ölçülemez derecede bireyin çevresiyle etkileşim yoluyla birbirini izleyen olgunluk seviyesine erişmesi ve özellikler kazanmasıdır. Dolayısıyla olgunlaşmayı biyolojik kavram olarak tanımlamaktayız. Ayrıca olgunlaşma bireyin genlerde bulunan bir plana göre biyolojik gelişimidir. Olgunlaşma, organların kendinden beklenen görevi yerine yetirebilecek seviye ulaşıncaya kadar geçirdiği biyolojik evredir (Özarlan,2014).

Bireyde var olan organizmada kendini göstermektedir. Organizmadaki var olan özelliğin açığa çıkmasıyla oluşur. Özetle “organizmanın içerisinde barındırdığı gizli güçlerin açığa çıkması” ya da “organizmanın varlığının açığa çıkması” olarak ele alındığında nitel değişimin varlığından söz etmek mümkündür. Yani bireyde bir durumdan bambaşka bir duruma geçmek olarak ifade edilebilir. Olgunlaşmaya yönelik bir örnek vermek gerekirse; emekleme döneminden ayağa kalkıp ilk adımı atabilecek duruma geldiğimizde hayatımız değişiyorsa yani bulunduğumuz durumdan çok farklı bir duruma geçiyorsak işte buna olgunlaşma diyebiliriz. Olgunlaşma kendiliğinden oluşan bir süreçtir. Onun için olgunlaşmanın beklenilmesi gerekir (Bacanlı,2003).

Olgunlaşma döneminde organlarımız biyolojik özellikler kazanmaktadır. Bir başka açıdan değerlendirdiğimizde organlarımızın yeterlilik kazandığından söz

etmekteyiz. Buna örnek vermek gerekirse, çocukta biyolojik gelişme olarak anal kasların olgunlaşmasıyla tuvalet olgunluk düzeyinin artmasını örnek verebiliriz. Haliyle bireyde biyolojik olarak gelişen anal kasların olgunlaşmasıyla beraber yeterlilik düzeyinin kazanıldığından ve bu yeterliliğin etkisiyle de bireyde tuvalet durumunu kontrol altına alınabilmesinden bahsedebiliriz. Eğer kaslar gelişimini tamamlamamışsa birey zorlanmamalıdır (Ülgen ve Fidan, 2002).

Olgunlaşma sürecine yönelik çevrenin etkisi ise zaman zaman hızlandırıp, zaman zaman yavaşlatma hususunda değişiklik göstermektedir. Bu sebeple olgunlaşma aşamasında bireye yönelik çevrenin etkisi ihmal edilebilir. Yani, olgunlaşma tamamıyla çevreden bağımsız bir şekilde gelişir. Buna örnek vermek gerekirse, bisiklete binemezken biniyorsa, yazı yazamazken yazıyorsa olgunlaşmadan söz edebiliriz. Olgunlaşma okuma yazma sürecini de etkilemektedir. Yani yaş arttıkça olgunluk düzeyi de yükseldiği için okuma yazma süreci olgunlaşma ile doğrudan ilgilidir (Gündüz ve Çalışkan, 2013:379-398).

2.1.1.3. Hazır Bulunuşluk

Hazır bulunuşluk, yaşla ve olgunlaşmayla yakından ilgili olmakla beraber daha kapsamlı bir kavramdır (Aydın, 2000). Bireyde biyolojik olgudan bahsetmek için belli bir davranışın kazanılmasından söz edebiliriz. Biyolojik olgunluğun yanı sıra bireyin davranışları kazanması ile birlikte ön bilgi, beceri, ilgi tutum ve sağlık koşullarına da sahip olması gerekmektedir. Örneğin; keman çalmak için yeterli hazır bulunuşluk düzeyinde olan bir çocuğun, keman kullanabilmesi için gerekli olan kasları ve diğer organları da yeterli ölçüde olgunluğa ulaşmıştır. Birey aynı zamanda keman çalmak hususunda istekli olmakla beraber nasıl keman çalınacağıyla ilgi ön bilgilere de sahiptir.

2.1.1.4. Öğrenme

Demirel (2003)'e göre yaşanmışlıklar sonunda az-çok kalıcı davranış değişikliği olan öğrenme, bireyin çevresiyle iletişimi ve etkileşimi neticesinde davranışlarında istendik yönde kalıcı olarak değişim gösterme süreci olarak tanımlanmaktadır. Gelişimi etkileyen bu süreçte öğrenmenin; düşünceler, duygular veya davranışlar üzerinde oldukça kalıcı değişimlere neden olduğunu belirtebiliriz.

Senemoğlu (2013), öğrenme kavramına yönelik tanımında öğrenmeyi, bireyin çevresiyle belirli bir seviyedeki ilişkileri neticesinde ortaya çıkan nispeten kalıcı izli davranış değişmesi olarak tanımlar. Basit bir örnek ile açıklamak gerekirse, bir çocuğun futbol oynaması veya koşabilmesi için öncelikle uygun ölçüde fiziksel olgunlaşmadan bahsetmek gerekmektedir. Ancak, çocuk futbol oynamada başarılı olmak istiyor ise profesyonel bir futbol oyuncusu ya da antrenör yardımıyla alacağı programlı ve özenli bir eğitim ile birlikte kalıcı bir eğitim için uzun, zorlu antrenman saatleri gereklidir.

Yetenek ve alışkanlıkların birçoğu olgunlaşmanın bir parçası olarak basitçe açıklanamaz; birey, farklı şekillerde hissetmeyi, düşünmeyi ve davranmayı kendi gözlemleri ile birlikte anne – babası, öğretmenleri, hayatındaki diğer önemli bireyler ile iletişim ve etkileşim içerisinde bulunarak kendisinin deneyim ve tecrübesine dayalı olmak koşuluyla öğrenir (Shaffer & Kipp, 2007; Siegelman, 1999).

2.2. Okula Hazır Bulunuşluk

Öğrenme için hazırlıklı olma doğumdan itibaren var olan bir özelliği anlatırken, yapılandırılmış bir öğrenme ortamında başarılı olabilmek için hazırlıklı olmak okula hazır bulunuşluğu işaret etmektedir (UNICEF, 2012).

Okula hazır bulunuşluk anne, baba, öğretmen ve herkesi ilgilendiren bir meseledir. Sadece çocuğa bağlı bir etken değildir (Buldu ve Er, 2016:97-114). Okula hazır bulunuşluk tanımını ilkokula ve ilk okuma yazma öğrenmeye başlama hususunda ele aldığımızda hazır bulunuşluk yerine okul olgunluğu, okula başlama olgunluğu veya okula hazır bulunuşluk gibi terimlerin kullanıldığı görülmektedir. Yapılan bu çalışmada terimler arası karmaşıklık yaşanmaması için okula hazır bulunuşluk tanımı ele alınacaktır. Okula hazır bulunuşluk, öğrencilerin akademik, fiziksel, sosyal yeterlilikleri ve birbirleri ile etkileşimini kapsayan gelişimsel boyutların tamamıdır (Snow, 2006).

Okula hazır bulunuşluk sürecinde çevresel, sosyal, duygusal, fizyolojik ve bilişsel birçok etkili unsurlar olabilmektedir. Yüksek ve Okul Öncesi Çocuklar İçin Erken Çocukluk, Evlatlık ve Bağımlı Bakım ve Konsey Komitesi (2008), okula hazır bulunuşluğun bireyin fiziksel açıdan motor gelişimi, dil gelişimi, duygusal gelişimi ve sosyal gelişimi, öğrenme yaklaşımları ve genel bilgilerden oluştuğunu belirtmişlerdir. Okula hazır bulunuşluk çocuğu; başarı, beceri ve yetenekleri gibi hususlarda en üst

düzeve çıkartarak okul ortamında başarı sağlamayı hedeflemektedir. Forget-Dubois ve diğerleri (2007) çocuğu okul ortamında başarıya götüreceğ en önemli etkenleri içerisine alan tanımlamada bulunmaktadırlar. Okula hazır bulunuşluğu çocuğun okula başladığında öğrenmesini ve okula uyum sağlarnasını kolaylaştıracak bilişsel, iletişimsele, davranışsal ve duygusal becerilerin temel bilgilerini de içeren çok boyutlu bir yapı olarak tanımlamakta ve okula hazır bulunuşluğun yalnızca bilişsel, duygusal ve davranışsal çocuk özellikleriyle sınırlı olmadığını belirtmişlerdir. Crissman ve Halko ile Rafter, Buchenauer (2004) de aynı biçimde okula hazır bulunuşluk kavramını çocuğun okulda başarı elde edebilmesi için öğrenmesi ve çalışması için her türlü gerekli olan duygusal, davranışsal ve bilişsel becerilere ulaşması şeklinde tanımlamaktadır. Dinç (2013) ise, çocuğun tüm gelişim alanlarına yönelik olmak kaydıyla okula hazır bulunuşluğuna ilişkin öğrenme yaklaşımları ile beraber bilgi ve çevreyi kavramanın yanı sıra genel bilgiler konusunda da aileyi ele almaktadır. Diğer yandan çocuğun, okul ve çevrenin desteğiyle de kendinden beklenen seviyeye ulaşması ve bu konuda gerekli bilgi, yetenek ve bütün olumlu / olumsuz sorunlara yönelik alacağı duruma sahip olması olarak açıklamaktadır.

Uluslar arası Hedefler Paneli (1992) ise hazır bulunuşluğun en az beş alanı içerdiğinden bahsetmiştir. Bu alanlar;

1. Dil Gelişimi ve İletişim Becerileri,,
2. Duygusal ve Sosyal Yeterlilik,
3. Öğrenme Yaklaşımları,
4. Sağlık ve Fiziksel Gelişim,
5. Bilişsel Kapasite ve Genel Bilgi olmak kaydıyla bu ana başlıklar altında toplanmıştır.

Çeşitli alanlarda beceriye kavuşmuş olan ve yeterli konuma ulaşan çocuklar okul hayatları boyunca uyum sorunu yaşamadan akademik başarı mutluluğu yaşayabilirler (Tuğrul ve Duran,2003). Genel itibariyle okula hazır bulunuşluk tanımına bakıldığında aslında çocukların üzerinde oldukça etkili olacağını, hatta kişilerin yetişkinlik dönemlerine de etkisi altında kalacağını açıkça söyleyebiliriz. Rouse ve diğerleri (2005) okula başladığında öğrenmeye hazır olan ve ilkokul öğrenme çevresine yumuşak bir geçiş

yapan çocukların yetişkinliklerinde iş bulma olasılığının daha yüksek olduğunu belirtmektedirler. Ayrıca, değişik gelişim teorilerinin eğitim faaliyetlerini etkilemeye ve değiştirmeye devam etmesinin de buna neden olduğunu belirtmektedirler. Okula hazır bulunuşluk esas alınan tüm tartışmalara genel olarak baktığımızda okula hazır bulunuşluğun çocuğun üzerindeki etkisini, hazır bulunuşluk düzeyinin ve yapılan değerlendirme sonuçlarının çocuğun gelecek yaşamındaki tüm eğitim hayatında başarılı olup olmayacağını öngörüp göremeyeceğini ele almaktadır.

Çocukların ev hayatlarının ve anne babalarının eğitim durumları ile eğitim hakkındaki düşüncelerinin onların ilköğretime hazır bulunuşluklarını etkilediği söylenebilir (Koçyiğit ve Saban, 2014:322-341). Yapılan araştırmalar (Dockett ve Perry, 2009) okula erken başlamadan ziyade çocuğun okula hazır bulunuşluğunun daha önemli olduğuna değinmiştir. Araştırmalar, okulda başarı gösteren çocukların gelişim alanları olarak okula hazır başladıklarını, okulda başarısız olan çocukların ise okula hazır olmadan başladıklarını ortaya çıkarmıştır (Chan, 2012; Entwisle ve Alexander, 1998; Magnuson, Meyers, Ruhm ve Waldfogel, 2004; Pagani, Fitzpatrick, Archambault ve Janusz, 2010).

2.2.1. Hazır Bulunuşluğun Tanımı

Hazır bulunuşluk, çocukların fiziksel, bilişsel, sosyal ve öz bakım becerileri açısından belli bir düzeyde olgunlaşması ve bu alanlara uygun olarak gelişimini tamamlamasını gerektirir. Hazır bulunuşluk düzeyi, çocuğun biriktirilmiş yaşantısı olarak düşünülebilir ve çocuğun genel ve özel kabiliyetlerini, bilgi ve kabiliyetlerinin boyutunu, ilgi, tutum, güdülenmişliğini içerir. Öğrenme açısından hazır bulunuşluktan bahsetmek gerekirse bireyin tüm yaşantılarının ürünü olarak oluşan öğrenme aşamalarıdır. Hazır bulunuşluk ayrıca yeni bir öğrenme seviyesinin şartlarına uygun olan, bireysel yeterliliklerin tamamı olarak tanımlanmaktadır (Aydın, 2001).

Bireyin öğrendiği her şey daha sonra öğreneceklerine temel oluşturmaktadır. Ayrıca bir öğrenmenin olabilmesi için belirli bir yeterliliğe sahip olunması gerekmektedir. Bu yeterlilik ise bireyin hazır bulunuşluğuna işaret eder. Zaman zaman olgunlaşma ile karıştırılan hazır bulunuşluk olgunlaşmanın, bireyin ön bilgilerinin ve istek, ilgi ve tutumlarının etkileşiminin sonucudur. Bu nedenle hazır bulunuşluk bireyin olgunlaşma düzeyinin yanı sıra, yetenekleri ve genel sağlık durumlarını, motivasyon

düzeşini, tutum ve davranışlarını, ilgilerini, daha önceki öğrenmelerini kapsar (Kaya, 2012).

Yapılan çalışmalarda okulun, okula erken başlamanın, ilköğretim öncesi eğitim süresinin, okul öncesi eğitimin, öğretmenin, ailenin, ailenin ekonomik durumunun, anne ve babanın çocuk ile iletişiminin, çocukla ilginin, ailenin eğitim düzeyinin, arkadaş etkileşiminin, çocuğun yaşadığı yerin hazır bulunuşluğu etkilediği tespit edilmiştir (Harman ve Çelikler,2012). Ayrıca uygulanan sosyal destek programları da çocuğun hazır bulunuşluğunu olumlu yönde etkiler (Polat ve Dilli, 2015:81-103).

2.2.2. Hazır Bulunuşluk İle İlgili Kuramlar

Bu başlık altında Bilişsel Yaklaşım, Güdüsel Yaklaşım ve Thorndike'in görüşleri doğrultusunda hazır bulunuşluk kavramı ele alınmıştır.

2.2.2.1. Thorndike'in Hazır Bulunuşluk İle İlgili Görüşleri

Thorndike, hazır bulunuşluk tanımını ilk defa "insanın kendine özgü doğası" (The Original Nature of Men-1913) adlı kitabında şu şekilde kullanmıştır (Aktaranlar; Senemoğlu, 2013:139-140; Arık, 1995: 256-257);

- Birey etkinliğe hazır ise, bu etkinliği yapması bireye haz verir.
- Birey etkinliğe hazır, lakin etkinlik yapmasına engel olunuyorsa ya da izin verilmiyorsa birey kızgınlık duyar.
- Birey, etkinliğe hazır olmadığı gibi etkinliğe zorlanırsa kızgınlık duyar.

Thorndike, hazır bulunuşluğu, bireyin sinirsel yapısının öğrenmeye hazır seviyeye gelmesi olarak tanımlamıştır. Okul yaşına gelmiş 6-7 yaşlarında bir çocuğun sinir sistemi açısından bakıldığında örnek vermek gerekirse; çocuk bilgisayar kullanmaya hazır ve buna müsaade edilirse çocuk bundan mutlu olur. Çocukta kızgınlık yaratacak durum ve kızgınlık duyması kavramı şu şekilde açıklanır. Çocuk şayet bilgisayar kullanmaya hazır olduğu takdirde çocuğa bilgisayar kullanımı konusunda engel olunur veya izin verilmezse bu durum çocukta kızgınlık yaratır. Şayet çocuk bilgisayar kullanılmasına yönelik aşırı baskıyla karşı karşıya kalırsa bu duruma yönelik de kızgınlık duyar (Tarcan, 2005:3-4).

2.2.2.2. Bilişsel Öğrenme ve Hazır Bulunuşluk

Bu öğrenme teorilerine göre hazır bulunuşluk çocuğun bir konuyu kavrayabilmesini sağlayan ve öğrenmenin esası olan bilişsel yapıyı oluşturmuş olmasıdır. Bireyin bilişsel yapısı, yeni konuyu öğrenemediği takdirde konunun öğrenip kavranabilmesi için ön bilgi ve kabiliyetin kazanılması için önemlidir. Herhangi bir durum veya konu üzerinde öğrenci yeterli olmadığında öğretilecek konunun bütünlüğü zarar görmeden öğrencinin (bireyin) hazır bulunuşluk düzeyine indirilmesi gerekmektedir (Harman, 2012:3).

2.2.2.3. Güdüsel Öğrenme ve Hazır Bulunuşluk

İnsanın bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde davranışlarını oluşturan, bu davranışların sürekliliğini sağlayan ve onlara yön veren tüm dürtülerin canlı organizmada belli davranışa yönelmesine “güdü” (motive) denir (Engin ve arkadaşları, 2009).

Dürtü genellikle fizyolojik kavramı ilgilendirirken güdü ise daha çok psikolojik kavramlardan oluşmaktadır. İnsanlarda var olan güdünün gerçeklerle etkileşimi ve ilişkisi sonunda “davranış” ortaya çıkar. Böylelikle “öğrenme” gerçekleşmiş olur. Güdüsel öğrenmede bu süreç gereksinme, davranış ve öğrenme sıralaması şeklinde oluşur (Engin ve arkadaşları, 2009:128).

Aslında bireyde davranışın nedeni, farklı tür ve etkiye sahip olan güdülerden oluşmaktadır. “Güdülenme” durumunda olan kişi, dürtüsü ile dışarıdan insanı kendiliğinden eyleme iten sebeplerin etkisiyle harekete geçer ve güdülenme çalışır. Güdülenme hususunda “itki” , “dürtü” ikilisini ele almaktayız. Bu nedenle özellikle içsel güdünün öğrenme hususunda çok önemli bir faktör olduğu anlaşılmaktadır. “Dürtüler”, “İtkiler”, güdülerin bedensel anlamda veya fizyolojik anlamda temelini oluşturur. Söz konusu güdüler ise, hem fizyolojik bakımdan hem de toplumsal boyutlara sahip olması bakımından önemli bir yere sahiptir (Engin ve arkadaşları, 2009).

Ailenin öğrenmeye hazır olma durumunda payı büyüktür. Öğrencilerin öğrenmeye hazır durumda olup olmadıkları anlamına gelen psikolojik, sosyal ve çevresel tüm faktörlerin oluşturduğu ihtiyaçların aile tarafından psikolojik ve sosyolojik

desteğin ana merkezi olarak önem arz ettiğini ifade edebiliriz. Aile, psikolojik faktörler, fiziksel ortam ve öğrencinin fizyolojik durumu güdüsel öğrenme üzerinde etkilidir (Engin ve arkadaşları, 2009:129).

2.2.3. Öğrenme Hazır Bulunuşluğu

Oktay (1983), öğrenme hazır bulunuşluğunu, “çocuğun her hangi bir zorlukla karşılaşmadan ve yeterli bir biçimde öğrenebileceği dönem” olarak öğrenme hazırlığı olarak tanımlamıştır. Hazır bulunuşluk; bireyin öğrenme için ön koşul davranışlara sahip olması (Yılmaz ve Sünbül, 2003) ile bireyin gelişimsel ödevini öğrenme ve olgunlaşma sayesinde yapabilmesi (Başaran, 1998), bir etkinliği yapmak için bilişsel, devinişsel sosyal ve duyuşsal açıdan hazır hale gelmesi ve hazır olma düzeyidir. Ayrıca konuyla ilgili bireydeki tutum ve ön bilgiyi de içerir (Yenilmez ve Kakmacı, 2008).

Hazır bulunuşluğu biçimlendiren parçalardan her biri; bireyin öğrenme isteğini, benlik duygusunu, alışkanlıklarını, dilsel yapısını, ilgilerini, gereksinimlerini, çalışma taktiklerini, korkularını ele almaktadır (Başaran, 1998).

2.2.4. Sosyal Hazır Bulunuşluk

Sosyal hazır bulunuşluğun eğitim ve çocuk gelişim alanlarına yönelik büyük etkisinin olduğundan söz edilebilir. Bireyin üstlendiği tüm işlere odaklanabilmesi için sosyal anlamda yaşlıları ile etkileşime girebilmesi ve başarılı olabilmesi, yetişkinlerin yönlendirmeleri ile belirli bir düzeye ve olgunluğa ulaştıklarında okula hazır oldukları varsayılmaktadır. Bireyin bir işi yapabilmesi ve başarabilmesi için sosyal çevrenin etkisi büyüktür. Eğer sosyal çevre bireyi bu işi yapamayacağına inandırırsa birey yaptığı işte başarılı olamaz. Ama tam tersi sosyal çevre bireyi yapacağına ve başaracağına inandırırsa birey yaptığı işi yapmaya hazır hale gelir ve başarılı olur (Yenilmez ve Kakmacı, 2008).

2.5. Okul Olgunluğu

Bu başlık altında okul olgunluğu kavramı ve okul olgunluğunda etkili olan etmenler ele alınmıştır.

2.5.1. Okul Olgunluğunun Tanımı

“Okul” bir kurum niteliğini taşıdığından bu yana düzenli bir eğitim ve öğretimin gerçekleşmesinde önemli rol oynamıştır. “Okul” bu bağlamda anne – babaların çocuklarını okula göndermeleriyle birlikte, çocukların bir takım bilgi ve becerilerini kazanabilmeleri için bir ortamdır. Okul olgunluğu ise Yörükoğlu (2003)’na göre; bilişsel olgunluğunu tamamlayan çocuğun, kendi yaşına uygun öğrenme ve anlama seviyesine gelmesidir. Okul olgunluğu öğrencinin gelişim alanları olarak okula hazır olmasıdır (Yavuzer, 2001).

Gelişen ülkelerde sürekli olarak anne-babalar, öğretmenler, eğitimciler çocukların başarılı olmaları yönünde çalışmalar yapmaktadırlar. Çalışmalarına başlarken öğrencilerin başarısızlıklarını belirlemek ve bunları önlemeye çalışmak ilk hedefleridir. İnsanın temel işlevlerinden biri de yaşamı boyunca bulunduğu ortama uyum sağlayabilme isteğidir. Ancak bu yüksek derecede zekâsal bir faaliyet gerektir. İnsanın sürekli kendini yenilemesi ve yeni bilgilere açık olması ile birlikte karmaşık problemleri çözmeye yönelik hazır bir işlerlik içinde tutulması zihnin gelişmesinde önemli bir unsurdur. Böylece bireyler kalıtımla getirdikleri zekâ sınırlarını zorlama olanağına ulaşırlar. Bunlar düşünüldüğünde ilkokulun önemi ortaya çıkar. Buna yönelik araştırmacılar, bireyin yaşamındaki eğitim hayatının temelini ilkokulun oluşturduğunu ve bunun ise çok önemli bir role sahip olduğuna değinirler. İlkokul ile birlikte eğitim seviyesine erişen altı – yedi yaşlarındaki birey ilk kez aile dışına çıkacak ve yaşamının büyük bir kısmını başka ortamda geçirmek zorunda kalacak ve buna uyum sağlamak hususunda gerçeklerle karşı karşıya kalacaktır. Bu durum çoğu bilimsel çalışmalarda ‘doğumdan sonra bireyin annesinden ikinci kez vedalaşması – kopuşu’ diye nitelendirmektedirler. Bu vedalaşma – kopuşa ilişkin olarak çocukların psikolojik durumları okul olgunluğuna göre farklılık gösterir. Kimi çocuk severek ve isteyerek herhangi bir sorun çıkarmadan hayatına devam ederken, bunun aksi de söz konusu olabilmekte ve çocuk okul olgunluğu sürecinde güçlük çekmektedir (Oktay, 1983).

Başaran (1978), ‘Hazır bulunuşluk’ denilen ‘Hazırlıklı Olma’ terimini, olgunlaşmanın daha kapsamlı hali olarak tanımlamaktadır. Çocuğun bir işte başarılı sayılması için gerekli olgunluğun yanı sıra, gerekli görülen ön bilgi, kabiliyet ve tavrı

da edinmesi gerekir. Hazır bulunuşluk, böylelikle bir iş için gerekli olan ön yeterlilik ve olgunlaşma kavramını kapsamaktadır (Başaran, 1978).

Okul olgunluğuna ulaşan çocuk, kısa bir süre içerisinde yepyeni olan sınıf ortamı ile burada tanıştığı arkadaşlarına ve okul olgunluğunun temeli olan öğretmene kolayca alışır. Bazı çocuklar ise, tam tersine olacak şekilde hareket edebilirler. Örneğin çocuklar eğitime başladıkları ilk gün ebeveynlerinden (özellikle annelerinden) ayrılmakta, sınıf ile tanışmakta, sınıftaki kurallara ve söylenenleri yerine getirmekte, arkadaş ve öğretmenlerine uyum sağlamakta sıkıntılar çekmektedirler. Buna yönelik tek uyum sağlayabilme süreci için ise önemli unsur anlayış, zaman ve yardım gereksinimlerini karşılamaktır. Tam bu evrede “Okula Başlama Olgunluğu”, “Okul Olgunluğu” veya “Hazır bulunuşluk” kavramı, etkisini gösterir. Okul olgunluğu, aile kavramı ve annesinden ayrılan çocuğun annesi ile sınıfa girmesi ile çözümlenememektedir. Okul binası içerisine ilk adımı attıktan itibaren çocuğu sınıf içinde yeni görevler beklemektedir. Bunlardan bazılarını değinmek gerekirse, ders süresinde çocuğun sırasında oturması, öğretmenin anlattıklarını dinlemesi ve talimatlarını yerine getirmesi gibi örnekler verilebilir. İlkokul birinci sınıfa başlayan çocuğun en önemli uğraşı ülkemizde “okuma ve yazmanın” öğrenilmesini kapsar. Bir takım araştırmacılar genellikle “Okuma Olgunluğu” bakımından (bu araştırmacılar Amerikan ve İngiliz araştırmacıları kapsamaktadır), bir takım araştırmacılar ise “Genel Okul Olgunluğu” yönünden bakmaktadır (Alman, İsveç, Polonyalı eğitimci ve araştırmacıları kapsamaktadır). Nasıl düşünülürse düşünülün, sorun çocuğun okulda kendinden beklenen davranışı sergileyip sergilememesidir (Oktay, 1983).

2.5.2. Okul Olgunluğunda Etkili Etmenler

Çocuğun okul olgunluğunu kazanmış olması, onun okula başlamaya hazır olduğunu gösterir. Thackray okula hazırlıklı olmayı ;“Her çeşit öğrenmeye yönelik hazırlık ve bireyin baskıya maruz kalmadan kolayca ve yeterli bir biçimde öğrenebileceği dönemdir. Bu, o zamana dek bazı bilgi ve becerilerin kazanılmasında güçlük çeken bireyin artık kolayca yapabilmesi demektir” şeklinde tanımlanmıştır. “Cedoline’a göre ise okul olgunluğu kavramı, öğrenmede gerekli olan tüm özellikleri içerisinde barındırır. Başaran ise, hazırlıklı olma terimini, bireyin bir iş yapabilmesi için

gerekli olan olgunlaşmasının yanında bu faaliyet için gerekli tutum, beceri ve ön bilgiyi de edinmiş olması şeklinde ifade eder.” (Oktay, 2000).

Hazır bulunuşluk konusunda Oktay (2000) şunları ifade etmiştir: Olgunlaşma kavramı ve bir iş için yeterli düzeyde ön bilgiye sahip olmayı kapsamaktadır. Çocuğun okul olgunluğuna erişmesi zorlu ve bir o kadar karmaşık bir süreçtir. Cedoline, çocuğun okula olgunluğundaki çeşitli gelişme alanlarının durumuna göre bireyin rolüne değinerek bunları şöyle sıralar; **Fizyolojik Gelişim**, bireyin kronolojik yaşı, boy ve ağırlığı, cinsiyeti, görsel algısı, işitme algısı, hareket algısı, diğer beden işlevleri olarak ele alır. **Zihinsel Gelişim, Duygusal Gelişim , Sosyal Gelişim ve Dil Gelişimi** olarak da ele almaktadır. Frandsen’e göre ise bireyin öğrenmeye hazır hale gelmesi onun zihinsel ve bedensel, sosyal, duygusal ve dil gelişimlerini içermekte, ayrıca doğumdan olgunluğa erişim sürecindeki gelişim aşamalarını kapsamaktadır. Okul olgunluğuna etkili etmenler hususunda sayılanların yer aldığı kurumların çoğaltılması ve halkın bilinçlenmesiyle fırsat eşitliği sağlanmalıdır. Bu hususta ayrıca çocuğun okul olgunluğuna yönelik kazanımlarında ailenin de üzerine düşen görevler vardır. Örnek vermek gerekirse çocuğu okula hazır olmadan göndermeleri, olumsuz tutum ve davranışları bireyin okul olgunluğu ve eğitime girişine büyük şekilde etki edecektir. Bireyde zekânın ilerlemesi ile okul öncesi okuma ve yazma becerisini elde etmesi okula hazır olduğunu göstermez. Ülkemizde yapılan çoğu araştırmalarda ise okul olgunluğunun tanımını bilmeyen çoğu ebeveynler bu hataya düşmektedirler (Oktay, 2000).

2.6. Okula Başlama Yaşı

Bireyin belirli bir yaşa gelmesiyle okul olgunluğuna ulaşabilmesi fikriyle yaş, okula başlama konusunda büyük önem arz etmektedir. Toplumda da yaş eğitime başlamaya yönelik giriş olarak kabul edilmektedir. Yaşa bağlı olarak eğitime geçiş dönemleri farklılık göstermekle, bu farklılık ise ülkeden ülkeye de değişim göstermektedir. Zorunlu eğitime başlama yaşı ülkelere göre farklılık arz etmektedir. Okula başlama yaşına göre ülkelere yönelik sayısal veriye tezimizin ilerleyen bölümlerinde ‘Dünyada Okula Başlama Yaşı’ kısmında değinmekteyiz (Bkz. Tablo 1).

Ülkemizde 2012 – 2013 yılına kadar eğitim – öğretime giden çocukların okula başlama yaşları yılın aralık ayı itibariyle 6 yaşına giren çocuklar olarak biliniyordu.

Ülkemizde Milli Eğitim Bakanlığınca 2012 yılında değişikliğe gidilmiştir. MEB İlköğretim Kurumları Yönetmeliğinin 15. Maddesinde okula başlama yaşına ilişkin karara yer verilmiştir. 15. Maddede özetle; ilkokulların birinci sınıfına, kayıt yapılan yılın eylül ayı itibari ile çocukların 66 ayını doldurması halinde kaydı yapılacağı, gelişim yönünden ise 60 – 66 aylık ilkokul durumuna hazır olduğu anlaşılan çocuklara yönelik ise velinin yazılı isteği ile ilkokul birinci sınıfa kaydedilebilecekleri şeklinde ifadeye yer verilmiştir. (Resmi Gazete, 2012). Eğitim yönündeki bu çalışmaya yönelik olarak ülkemizde büyük yankılar yaratmış ve bu husus ile ilgili alanlarda konusunda uzmanlarca tartışılmıştır.

Okula başlama yaşının önemli olduğunu düşündüğümüzde ilkokula geç başlamanın da yani 81 aylık ve üstü başlamanın akademik başarıyı düşürdüğü söylenebilir (Dağlı, 2015). İlkokula 60-66 aylık başlayan çocukların akademik başarılarının düşük çıktığı, okul olgunluklarının zayıf olduğu ve okuma yazma sürecinde zorlandıkları söylenebilir (Özden, Kılınç, Aksu, 2014). Bu yaştaki çocuklar okul kültürüne uyum sorunu yaşamaktadırlar. Öğretmenler de bu yaştaki çocukları etkinliklere katmakta zorlanmaktadırlar. Ayrıca bu yaş grubu çocuklar öz bakım becerilerini de tam olarak yerine getirememektedirler (Yılmaz, Taşçı, Fidan ve Nurlu, 2014). Bunun yanında Bart, Hajami ve Bar-Haim (2007) ve Grissmer, Grimm, Aiyer, Murrah ve Steele (2010) okul öncesi eğitimle geliştirilen küçük kas becerisi ile çocuğun birinci sınıftaki uyumu arasında doğrusal yönde bir ilişki görüldüğünü söylemişler ve okula başlama yaşının önemine değinmişler.

Yaş olarak büyük çocukların okula uyumu küçük çocuklara oranla daha kolay olduğu da söylenebilir (Kaya ve Akgün, 2016). Buradan yola çıkarak okula başlama yaşının önemli olduğu sonucuna varabiliriz.

2.6.1. Türkiye’de Okula Başlama Yaşı

Osmanlı İmparatorluğu döneminde, ‘sıbyan mektebi’ ya da ‘mahalle mektebi’ olarak adlandırılan, çoğunlukla dini bilgiler, okuma-yazma ve basit aritmetiğin öğretildiği ilkokul seviyesindeki okullara başlama yaşı 5-6 olarak belirlenmiştir (Demirtaş, 2007). Eğitim-öğretimde birçok yeniliğin yapıldığı Tanzimat Dönemi’nde, 1847 yılında yayınlanan bir genelgede de okula çocukların başlama yaşının 6 yaşın sonu

itibariyle olduğu, bu yaş aralığını atlatan çocuğu var olup da okula göndermeyen kişilerin aleyhine cezalandırılacağı belirtilmiştir (Özveren, 2008).

Türk eğitim tarihine bakıldığında ilk kapsamlı metin olarak bahsedilen 1869 tarihli Maarif-i Umumiye Nizamnamesi (Genel Eğitim Tüzüğü)'nin 9. Maddesinde yer alan kısımda; kız çocuklarının 6-10 yaşları arası, erkeklerin ise 7-11 yaşları arasında okula devam etmelerinin mecburi olduğu ifade edilmiştir (Demirtaş, 2007).

İkinci Meşrutiyet'in ilanından sonra 1913 yılında, İlköğretim Geçici Kanunu olarak adlandırılan "Tedrisat-i İptidaiye Kanuni Muvakkati" ilköğretimi iptidai ve rüştiye olmak üzere kabul edilmiş, belirtilen kanunda ilköğretimin 7-13 yaşları arasındaki erkek ve kız tüm Osmanlı çocukları için zorunlu ve ücretsiz olduğu belirtilmiştir (Soydan, 2013). Bu kanun, geçici olarak adlandırılmasına rağmen birtakım değişikliklerle birlikte 1961 tarihinde yayınlanan İlköğretim ve Eğitimi Kanunu'na kadar varlığını sürdürmüştür (Aktaran: Soydan, 2013). Sonuç olarak İlköğretim ve Eğitim Kanununda da (1961) zorunlu ilköğrenim yaşının, çocuğun altı yaşını bitirdiği yılın Eylül ayında başladığı belirtilmiştir. Ardından Milli Eğitim Temel Kanunu (1973)'da temel eğitimi, 7-14 yaşlarındaki çocukların eğitimi olarak tanımlamıştır. Okula başlama yaşının altı yaşından yedi yaşa çıkarılmasına yönelik teklif 1981 yılında gerçekleşen 10. Milli Eğitim Şurası'nda dile getirilmiştir. 1983 yılında ise Milli Eğitim Temel Kanunu'nun Bazı Maddelerinin Değiştirilmesi Kanunu kapsamında ilköğretimin, altı yaş ile on dört yaşlarındaki çocukların eğitim ve öğretimini kapsadığına yer verilmiştir. Altı yaşındaki çocukların okula başlatılması kararı, 1983-1984 eğitim-öğretim yılında uygulanmış; programlar, materyaller, öğretmen eğitimi gibi konularda gereken hazırlık yapılmadığı için başarısız olunmuş ve bu uygulamaya son verilmiştir (Aktaran: Akbaşlı ve Üredi, 2014).

1988 yılında gerçekleşen 12. Milli Eğitim Şurası'nda ise özetle; şayet, velisinin talebi ile okul olgunluğuna erişen çocukların da okula kayıtlarının yapılabilmesi ve bunun yaş bakımından alt limitinin 5,5 yaşını doldurmuş olmalarının tespit edilmesi halinde tavsiye niteliğinde bir karar alınmıştır. Bu kararın incelenmesi ile 66-72 aylık çocukların okula kayıt olmalarına ilişkin herhangi bir düzenleyici çalışmaya yer verilmemiştir. Ülkemizde 2013 yılında çıkarılan bir diğer İlköğretim Kurumları Yönetmeliği'nde ise; İlköğretim okulları birinci sınıflarına o yılın 31 Aralık tarihi

itibariyle 6 yaşını doldurmuş olan çocukların kaydının yapılacağı, yaşça kayıt hakkı elde edilen çocukların ancak bedenen yeterince gelişmemiş olmalarının tespiti halinde velisinin yazılı isteği doğrultusunda okul öncesi eğitim kurumlarına devam edebileceği ve kayıtları bir yıl erteleyebileceği şeklinde düzenlemeye gidilmiştir (Resmi Gazete, 2012).

30.03.2012 tarihinde yayımlanan MEB'in 6287 sayılı kanun kapsamınca okula başlama yaşının düşürülmesi ele alınmıştır. 2003 yılından 2012 yılına kadar söz konusu okula başlama yaşına ilişkin herhangi bir kanun veya tasarı önerisi gündeme getirilmemiştir. 2012 yılında yayımlanan 6287 Sayılı Kanun'a göre zorunlu ilköğretim yaşının 6 yaşından 13 yaşına kadar olan aralıktaki çocukları kapsadığı, okula başlama yaşının 60 aylık olduğu takdirde o yıla müteakip Eylül ayı sonu itibariyle başladığı şeklinde ifadeye yer verilmiştir. Akabinde 2012 yılının mayıs ayı itibariyle Milli Eğitim Bakanlığı tarafından 09.05.2012 tarih ve 2012/20 karar sayılı Genelge içeriğine göre; 2012 – 2013 eğitim ve öğretim yılına ilişkin 30.09.2012 tarihi itibariyle 5,5 yaşına girmiş tüm çocukların okul kayıt işlemlerinin yapılabilmesine yönelik e-okul sistemi üzerinden (MEB resmi internet erişim sistemi, e-okul modülü) başvuruda bulunabilecekleri şeklinde ibareye yer verilmiş ve 30 Mart 2012 tarih ve 6287 Sayılı Kanununun 22. Maddesi kesin karara bağlanarak, kesinleştirilmiştir. Yine bu yönetmelikte yer alan diğer bir husus ise, kaydı yapılan yılın Eylül ayı itibariyle 5,5 yaşını dolduran çocukların kaydının yapılacağı, gelişim yönünden ise ilkokula hazır olduğu anlaşılan 5 – 5,5 yaş arası çocuklara ilişkin olarak velinin yazılı isteği ile başvuru çocuklara yönelik kayıtlarının ilkokul birinci sınıfa kaydedilebilecekleri ifadesi ile ülkemizde 5 – 5,5 yaşlarındaki çocukların ilk kez okula başlaması mümkün kılınmıştır. Bu yönetmelik çerçevesinde ise yaş itibariyle kayıt yapmaya uygun olan kişiler ile bedensel ve zihinsel olarak yeterince gelişmedikleri tespit edilen 5,5 yaş ve üzeri çocukların okula başlamalarının bir yıl ertelene ertelenebilmesi için gelişimlerine yönelik tam teşekküllü sağlık kuruluşlarından rapor alınması zorunlu kılınmıştır (MEB,2012).

Ülkemizde zorunlu eğitim sisteminin 5 yaşına kadar indirilmesi birçok topluluk tarafından eleştiriye tutulmuştur. Söz konusu bu eleştiriler konusunda uzman kişiler tarafından yapılan bir takım araştırmalarla da desteklenmiştir (Türk Eğitim, 2012). Ayrıca ülkemizde 1983 ve 1985 yıllarındaki eğitim – öğretimin beş yaşındaki

çocukların ilköğretime dâhil edildiği ve yapılan bu çalışmaya yönelik denendiği, yapılan bu değişikliğe istinaden uygulamada başarısızlık elde edildiği bilinmektedir.

Öğrenci velileri, öğretmenler, üniversiteler ve sivil toplum kuruluşlarınca itirazlarının değerlendirilmesi sonucunda değişikliğe gidilmiştir. Bu değişikli Resmi Gazete'nin 26.07.2014 tarihli yayımında MEB Okul Öncesi Eğitim ve İlköğretim Kurumları Yönetmeliği şeklinde yayımlanmıştır. Yayımlanan bu yönetmelik ile okul müdürlüklerince okula başlamaya yönelik yaşça kayıt elde eden çocukların 66, 67 ve 68 aylık olanlarına yönelik velisinin sunacağı dilekçeyle ve 69, 70 ve 71 aylık çocukların ise ilkokula başlamaya hazır olmadıklarını belgeleyecek şekilde sağlık raporu sunmaları halinde okul öncesi eğitime yönlendirebilecekleri veya kayıtlarını da ayrıca bir yıl erteleme haklarının olduğu belirtilmiştir. 60 – 66 aylık arası olan çocukların ise velileri tarafından dilekçeleri ile veli isteğine bağlı olmak kaydıyla okula başlayabilmektedirler (MEB,2012). Sonuç itibariyle, okula başlaması istemeyen çocuklar yönünden sağlık kurulu raporu alma zorunluluğu üç ay ertelenmiştir. Yapılan uygulamadaki bu değişiklik 2017 yılı itibariyle halen güncelliğini muhafaza etmektedir. Asıl olan çocuğun gerçek doğum tarihinden itibaren hesaplanan yaşı olmalıdır. Bu bağlamda Ülkemizdeki okula başlama yaşının ise doğum tarihinden (kronolojik yaş) itibaren hesaplanarak okul olgunluğu ölçütleri bakımından değerlendirilmesi gerekir.

2.6.2. Dünyada Okula Başlama Yaşı

Zorunlu eğitimden bahsedildiğinde ilk akla gelen ilköğretimdir. İlköğretim sürecinin uzun olması dünyadaki kültür ve değerleri kavrama açısından önemlidir. Gelişen toplumlarda barındırdığı bireylerine yönelik sağladığı zorunlu eğitim sürecinin uzadığı gözlemlenmektedir. Ülkemizde de eğitim süreci benzer nitelikler taşıyarak zorunlu eğitim kapsamında sürecin uzatılmasına yönelik çalışmalar görülmektedir. Eurydice (2012), Compulsory Education in Europe (2011/12) ve Murray (2006) bu bağlamdaki çalışmalarında özetle; gelişmiş ülkelerdeki eğitim süreçleri incelendiğinde bu ülkelerin zorunlu eğitim süresinin 11 – 12 yıl olarak ifade etmişlerdir. Genel itibariyle bakıldığında zorunlu eğitime başlamanın 3 ile 7 yaş arasında değişim gösterdiğini söyleyebiliriz. Ülkelerin büyük çoğunluğunda zorunlu eğitime başlama yaşının 6 olarak belirlendiği, 38 ülkede ise 6 yaşı doldurmadan zorunlu eğitime geçtiği anlaşılmaktadır.

Söz konusu zorunlu eğitime başlama yaşının 44 ülkede 7 yaş itibariyle, 113 ülkede 6 yaş itibariyle, 33 ülkede 5 yaş itibariyle, 4 ülkede 4 yaş itibariyle ve 1 ülkede ise 3 yaş itibariyle zorunluluğu olduğu tespit edilmiştir. Bu eğitim sürelerinin ülkelere göre farklılık gösterdiği kaçınılmaz bir gerçektir. Dünyada 5 ülkede zorunlu eğitim 5 yıl, 24 ülkede zorunlu eğitim 6 yıl, 11 ülkede zorunlu eğitim 7 yıl, 20 ülkede zorunlu eğitim 8 yıl, 54 ülkede zorunlu eğitim 9 yıl, 34 ülkede zorunlu eğitim 10 yıl, 20 ülkede zorunlu eğitim 11 yıl, 22 ülkede zorunlu eğitim 12 yıl, 6 ülkede zorunlu eğitim 13 yıl, 1 ülkede zorunlu eğitim ise 1 yıl olarak birbirinden farklı olarak kendini göstermektedir. 197 ülkeden 60'ında zorunlu olarak eğitim süresinin 8 yıl ve 8 yıldan daha az süreyi içerdiği, 130 ülkede ise 12 yıla kadar zorunlu eğitimin uygulandığı bilinmektedir. 137 ülkede 8 yıldan daha fazla uzun süren bir eğitim süreci uygulanmakta olup, Türkiye'deki zorunlu eğitim sisteminin 8 yıl olmasından daha uzun bir süreci içermektedir. (Unesco,2011)

Diğer bazı ülkeler ve Avrupa Birliğindeki ülkelerde zorunlu eğitimin süresinde farklılık göstermektedir. Ülkelerden Belçika, Çek Cumhuriyeti, İtalya, Fransa, İrlanda, Romanya, Avustralya, Portekiz, Polonya, Danimarka, Avusturya, Almanya, ABD, Kore, Estonya, Japonya zorunlu eğitime başlamaya yönelik 6 yaş olarak uygulamaktadır. Diğer taraftan İsveç, Finlandiya ve Bulgaristan ise zorunlu eğitime başlama yaşını 7 yaş olarak, Malta, Hollanda ve Macaristan'da 5 yaş olarak, İngiltere'de ise 4 ile 5 yaş olarak kabul etmiş ve çocuklar zorunlu eğitime bu yaş itibariyle başlamaktadır. Bu çerçevede baktığımızda dünyadaki uygulamalarda eğitimin ilk kademe ilkokullarının sürelerinde değişiklik arz etmektedir. Eğitim kademelerinden olan ilköğretimin Avusturya, Rusya Federasyonu, Brezilya, Almanya, Macaristan ve Bulgaristan'da 4 yıl olarak, Hindistan, Pakistan ve Fransa'da 5 yıl olarak, Japonya, Güney Kore ve Hollanda'da 6 yıl olarak, Avustralya, Güney Afrika ve Norveç'te 7 yıl olarak ve İrlanda'da ise 8 yıl olarak uygulanmaktadır (Güven, 2012).

Tablo 1. Zorunlu Eğitime Başlamanın Bazı Dünya Ülkelerine Göre Yaşı Ve Süresi (Güven, 2012)

Ülke Adı	Okula Başlama Yaşı	Okuldan Ayrılabilceği yaş	Zorunlu Öğretim Süresi
Hollanda	4 ile 5 yaş	18 yaş	13 yıl
İsviçre	4 ile 5 yaş	15 yaş	9 – 11 yıl
Avustralya	5 ile 6 yaş	15 – 16 – 17 yaş arası	9 – 11 yıl
İngiltere	5 yaş	16 yaş	11 yıl
Fransa	6 yaş	15 – 16 yaş arası	9 – 10 yıl
İrlanda	6 yaş	16 yaş	10 yıl
Almanya	6 yaş	15 ve 16 üstü yaş	9 – 10 yıl
Macaristan	6 yaş	18 yaş	12 yıl
İtalya	6 yaş	16 yaş	10 yıl
Japonya	6 yaş	15 yaş	9 yıl
Kore	6 yaş	15 yaş	9 yıl
İspanya	6 yaş	16 yaş	10 yıl
Yeni Zelanda	6 yaş	16 yaş	10 yıl
ABD	6 yaş	16 yaş	10 yıl
Kanada	6 ile 7 yaş	16 ve 18 yaş	10 – 12 yıl
Singapur	6 ile 7 yaş	16 ve 17 yaş	10 yıl
İsveç	7 yaş	16 yaş	9 yıl
Güney Afrika	7 yaş	15 yaş	8 yıl

Tablo 1 incelendiğinde ülkelerdeki okula başlama yaşının çoğunlukla 6 yaş ve üzeri olduğu görülmektedir.

6.2.3. Birinci Sınıf Başlayan Çocuktan Beklenen Davranışlar

Birinci sınıfa başlayan çocuktan beklenen davranışlar;

- Dikkat sürelerinin iyi olması,
- Giyinebilme becerisinin var olması,
- Öğretmenini benimseme,
- Bireyin okul sıraların dik bir şekilde oturabilmesi,
- Aileden (özellikle anneden) kopabilmesi,
- Ders dışında düzenlenen etkinliklerde daha çok ilgilenme isteğinin var olması,
- Psikolojik baskıdan uzak olması,
- Çekingen davranma ve motive olma hususunda gelişmiş olması (beklenen en temel davranışlardandır),

- i) Öz bakım konusunda gelişmeye elverişli olması olarak sıralanabilmektedir (Oktay ve Unutkan, 2005).

2.6.4. Çocuğun Okula Erken Başlamasının Olumlu ve Olumsuz Yanları

Kartal (2013), çocuğun okula erken başlamasının olumlu yanlarını ele alarak yapmış olduğu anket sonucunda;

- a) Çocuklar bu dönem itibariyle duygusal ve bedensel, sosyal ve zihinsel gelişim açısından hızlı bir dönem içerisine girmektedir,
- b) Gelişim düzeyindeki çocuğun 6 yaşına kadar beynin %70'lik kısmı gelişmektedir,
- c) Gelişim düzeyi yönünden bireyin araştıran, eleştiren ve düşünen yönleri bakımından okula erken başlaması uygundur,
- d) Bulunduğu çevrede (toplumda) zararlı alışkanlıkların kazanılması önlenmiş olur, (Çocuk okul yaşamına dâhil olduğu için) şeklinde yorumlamıştır.

Kartal (2013), çocuğun okula erken başlamasının olumsuz yanlarını ele alarak yapmış olduğu anket sonucunda;

- a) El- göz koordinasyonu düşük seviyede olduğuna,
- b) Psikomotor zihinsel duygusal gelişimleri yetersiz kaldığına,
- c) Öz bakım becerileri yetersiz kaldığına,
- d) Okul öncesi eğitimin ebeveynler tarafından çok tercih edilmediğinden okula hazır olmadıklarına,
- e) Sınıf öğretmenlerinin formasyonunun buna uygun olmadığına,
- f) Hazır bulunuşluk düzeylerinin düşük olduğuna,
- g) Çocuğun okuldan soğumasına erken yaşta başlamasının yol açtığına,
- h) Oyun döneminde olduğuna,
- i) Parmak kaslarının yeterince gelişmediğini, kalem tutamaz halde olduklarına,

- j) Bu yaştaki çocukların benmerkezci olduklarını, paylaşmayı pek sevmediklerine,
- k) Aileden bu yaşta koparılması ile çocukların çeşitli uyum sorunları ile karşı karşıya geldiklerine,
- l) İletişim becerilerinin zayıf olduğuna,
- m) Öğrenme hızlarının yavaş olduğuna,
- n) Sorumluluk almaya hazır olmadıklarına,
- o) Dikkat sürelerinin kısa olduğuna,
- p) Farklı yaş gruplarının aynı ortamda olmasının sıkıntı oluşturduğuna,
- q) Okulların fiziki donanımının bu yaşa uygun olmadığına ulaşmıştır.

2.7. 60-66 Aylık Çocukların Gelişimsel Özellikleri

60 – 66 aylık çocukların gelişimsel özelliklerine yönelik detayları bu başlık altında toplamaktayız. Fiziksel, bilişsel, sosyal, dilsel, duygusal, psikomotor ve öz bakım etrafıca incelemeye yer verilmiştir. Bireyler belli davranışları kazanabilecek ve yerine getirebilecek olgunluğa farklı zaman dilimlerinde erişirler. Olgunlaşma, özellikle ilköğretim yaşında öğrenme üzerinde oldukça etkilidir (Erden ve Akman, 2004).

Çocuğun beyin anatomisine uygun olacak şekilde bir öğrenme ve kavrayış düzeyine erişmiş olması olgunluğu temsil etmektedir. Tanımlamadan yola çıkarsak, çocuğun okuma – yazma becerilerini geliştirmesi ile okul olgunluğuna yönelik ilişkinin olduğu ortaya çıkabilir. Olgunlaşma süreci, çevresel etmenlere bağlı kalmayıp kalıtımında etkisini geri plana atmadan şüphesiz gerçekleşir. Çocukların buldukları yaş itibarıyla fiziksel, bilişsel, sosyal, dilsel, psikomotor, duygusal ve öz bakım gibi hususları eksiksiz yerine getirebilmesi çok önemlidir. En temel unsur ise bireyin sağlıklı bir bedensel gelişime sahip olması hususudur (Oktay, 2000).

2.7.1. Fiziksel Özellikleri

60 – 66 aylık çocukların fiziksel özelliklerine yönelik yapılan araştırmalar neticesinde; 5 – 5,5 yaş aralığındaki çocuklar genellikle her yıl olarak 2 – 3 kg almaya başlar, 5 – 8 cm uzama gözlenir. Bu çocukların görme yetisi kesinleşir ve bu gelişme sürecinde bireyin diş sağlığı hususunda gelişme gözlenir. Sahip olunan süt dişleri yerini asıl dişlere bırakır. Vücut koordinasyonu ve dengesi gözle görülür şekilde artar şeklinde gözlemlendiği tespit edilmiştir (Senemoğlu, 2013:3).

2.7.2. Bilişsel Özellikleri

60-66 aylık çocuklar aile kararlarında fikrinin alınmasından hoşlanırlar. Taklit yetisi gelişmiştir. Bu çocuklar övülmekten hoşlanırlar ve başkalarının haklarına saygı duyarlar. Başkalarının haklarına saygı duyması çocukta adalet anlayışının ortaya çıktığını gösterir. Bu da bilişsel olarak olgunlaşma yolunda ilerlediğini gösterir (Çağdaş ve Seçer, 2002). Az – çok arasındaki farkı görebilir, renkleri ayırt eder, 10'a kadar sayar ve nesnelere sayılarla eşleştirebilir (Okul Öncesi Eğitim Programı; 2006).

2.7.3. Sosyal Özellikleri

60-66 aylık çocuklar artık uzun cümleler kurmaya başlamıştır. Olayları oluş sırasına göre anlatmaktan zevk alır. Ebeveyni ve çevresi ile sosyal ilişkileri iyidir. Liderlik özellikleri gelişmeye başlamıştır. Konuşması iyi olduğundan ailesi tarafından sevilir (Aral, Kandır ve Yaşar; 2002). Bu yaş çocuklar kendilerinden akıl alınmasından hoşlanırlar. Bu durum da onların liderlik özelliğini geliştirir (Çağdaş ve Seçer, 2002)

2.7.4. Dilsel Özellikleri

Bireyde 6 yaşından önce dil gelişimi tamamlandığından, 60-71 aylık çocuğun okula başlamasıyla çocuk üzerindeki örseleyici bir etkiye maruz kalacağı, durumun psikolojik baskıya sebep olacağı ve çeşitli psikiyatrik etkenlerle karşı karşıya kalmasına yol açacaktır (TTB, 2012).

60-66 aylık çocuklar uzun cümleler kurar ve kendini çok iyi ifade eder. Dili iyi kullanımından dolayı ailesi ve çevresi tarafından da sevmeye başlar (Aral vd.; 2002). Çocuğun dil gelişimine yönelik destekte bulunmak isteyen ebeveynlerin öncelikle onlara kitap okumaları, birlikte şarkılar söylemeleri, renkleri göstermeleri ve saymayı

oyunlarla göstermeleri gerekmektedir. Bu davranış biçimi çocukların dil gelişimine katkı sağlayacaktır.

2.7.5. Duygusal Özellikleri

60 – 66 aylık çocukların duygusal özellikleri gelişmiştir. Bu çocuklar cinsiyet farklılıklarına karşı duyarlıdır. Karşı cinsi ve hemcinsini fark eder ve ona uygun davranır. Bağımsızlık duygusu geliştiğinden ailevi kararlarda etkin olmak ister (Çağdaş ve Seçer, 2002). 60-66 aylık çocukların gelişimsel özelliklerinden duygusal özelliklerine yönelik olarak iyi davranışları takdir etmek onların davranışlarında kalıcı olma özelliğini arttırmaya sebebiyet verecektir. Ebeveynler günlük yaşadıkları, duygu ve düşüncelerini paylaşması hususunda 5 – 5,5 yaş arasındaki çocuklara fırsat vermelidirler.

2.7.6. Psikomotor Özellikleri

Psikomotor gelişim, merkezi sinir sisteminin gelişmesiyle birlikte aynı ölçüde fiziksel büyüme ve sinir sisteminin gelişmesine bağlı hareketlilik kazanması olarak tanımlanmaktadır. Bir başka anlatımla, becerilerin temelinde hareket olan yönlerini ele alan ve doğumdan önceki zaman diliminden başlayıp yaşam boyu devam eden bir süreci ifade etmektedir. Yaşam boyu devam eden sürece yönelik iki hareket türü kazanılır. Bu zaman diliminde büyük ve küçük kas hareketleri olmak üzere tanımlayabiliriz. Büyük kas hareketini bedeni kullanmaya yönelik, küçük kas hareketine yönelik ise nesne kullanmaya yönelik olarak tanımlanır. Bu gelişim bireyde baştan ayağa, merkezden dışa doğru ve büyük kas, küçük kas gelişimi olmak üzere incelenir (MEB, 2013).

Resim 1. Psikomotor gelişimin temel mantığı (medium.com).

Büyük kas psiko-motor gelişimi, kaba psiko-motor becerileri olarak tanımlanmaktadır. Vücudun tüm genel hareketleri ile denge dinamiğini içerir. Denge, emekleme, yürüme, koşma, dönme vs. gibi hareketler üzerindeki kontrolü tanımlamak için kullanılmaktadır. Küçük kas psiko-motor gelişim, ince psiko-motor beceriler olarak tanımlanır. Kişinin el, ayak ile ilgili becerilerini içermektedir (MEB, 2013). Bu yaş çocuklar bisiklete binebilir, top oynayabilir, ip atlar, kâğıt katlar ve vücut kontrolünü sağlar (Metin, 2001).

Çocuk, dünyaya geldikten sonra ilk yıllarında çevresini tanıma ve keşfetme duygusunu yaşar. Bu dönemde gördüğü, dokunduğu hissettiği her şeyi algılar. Bebeklik dönemine değinmek gerekirse; bebek, ilk önce tanıdığı kişi veya eşyayı gözü ile takip eder, seslere tepki verir. Bu dönemde annesini tanımakta, dikkatle izlemektedir. Annesi kendinden uzaklaşınca ağlar. Daha sonraki gelişim aşamasında ise objeyi eli ile tutar ve duyu organları ile tanır, algılar ve beyinde tanımlar. Bebek dokuzuncu aya eriştiği zaman nesnelere yönelik dikkatini yoğunlaştırabilir. Dikkat eksikliğine yol açan çevreyi keşfetme isteği bebekte var olsa bile bebeğin farklı ilgi alanlarına yönelmesi ile dikkat yoğunluğu toparlanarak kendine çeki düzen vermesini sağlayacaktır. Çocuk iki ve üç yaşlarına geldiğinde duran toplara tekme atabilme gücüne sahip olabilir. Dört ve beş yaşlarında ise kendisine uygun bisikletlere binebilir, makasla kâğıt, ip vs. kesebilir. Yine bu dönemde çocuk çizilecek düz bir çizgi üzerinde çok dikkatli bir şekilde hatasız yürüyebilir. Artık çocuk altı yaşına geldiğinde ise fiziksel kuvvet açısından ve dikkat olgunluğu açısından örneğin topa sopa ile vurabilecek duruma ve tek ayakta ise 10 sn' den fazla durabilecek duruma erişir (MEB, 2013). Psikomotor gelişim düzeyinde çocuklarımıza “Dikkat edin” yerine “Dikkatle bakın”, “Dikkatle Bakmalısınız” demeyi tercih etmeliyiz. Çocuklara yönelik bu dönemde uyarılmadan ziyade model almanın önemli olduğunu vurgulamak gerekir (Metin, 2001).

2.7.7. Öz Bakım Becerileri

Çocuklarımızın gelişim özelliklerine uygun olacak şekilde kişisel bakımlarını üstlenebilmeleri için gerekli olan becerilere öz bakım denir. Okul öncesi dönemlerine ilişkin olarak çocuğun gelişim dönemleri itibariyle özelliklerine uygun olarak öz bakım becerilerini edinmeleri beklenmektedir. Çocuğun hayatında her zaman olduğu gibi ailenin ve okul işbirliğinin önemi büyüktür. Bu yönden bakılırsa çocuğun kazanması

gereken beceriler için çocuğun desteklenmesi kaçınılmaz bir gerçektir. Bebeklik döneminden itibaren çocuğun okul yaşına gelmesi ve sonrasında ise de çocuğumuzun neleri yapıp yapmayacağı konusunda bilgi sahibi olmamız gerekmektedir (Oktay ve Unutkan, 2003).

Birey öz bakım becerisini geliştirdiği zaman bağımsız, güçlü ve kendine güvenen bir birey olarak hisseder. İnsanoğlunda büyüme kavramının en önemli unsuru ihtiyaçlarını giderebilmek değil midir? Ebeveynlere nasıl ki bir çocuğu büyütme istedikleri sorulduğunda alınan cevapta “Kendi fikir ve düşünceleri ile kendi ayakları üzerinde duran bir insan yetiştirmek” olduğu kaçınılmaz bir gerçektir. Öncelikle bireyin kendi ayakları üzerinde olduğunu hissetmesi için temel olarak bireyin kendi ayaklarını fark etmesi ve kullanma yetisine ulaşması, geliştirmesi bir zorunluluktur (Gündüz ve Çalışkan, 2013).

60 – 66 aylık çocuklara yönelik gelişimsel özelliklerden olan öz bakım becerilerinin tam olarak kazanmamış öğrencilere okulda muhtemel olarak altını ıslatma, temizliğini yapamama gibi bir sonuç çıkacağı, bu durumdan kişinin psikolojik olarak etkilenebileceği, utanacağı, bireyde benlik kavramının gelişimlerinin olumsuz yönde etkileneceği bir gerçektir. Bu gerekçe ile öğretmenlerinin veya okul – aile iş birliğinin görüşleri neticesinde fiziksel gelişimi eksik kalan öğrencilerin (çocukların) okula başlamamaları istenebilir. 60 – 66 aylık yaş grubu çocukların bazıları ise tuvalet ihtiyaçlarını ebeveynleri dışında kimseyle paylaşmayabilirler, çekingen davranabilirler. Birey bu yaşta kendisini tam olarak ifade etme özgürlüğüne ulaşmadığı için öz bakım ile ilgili olarak yardım isteyemeyebilir. Çocuk gelişiminin özelliklerinden olan öz bakımın fiziksel gelişim olarak yeterli düzeye erişmeyen çocuklarda okula başladıklarında önemli sorunlara yol açtığı söylenebilir (Oktay ve Unutkan, 2003).

60 – 72 aylık çocuklarda öz bakım becerilerine yönelik, dişlerini fırçalamaları, vücudunu yıkamaları, tuvalet ihtiyaçlarını tek başına karşılamaları, hava durumuna uygun kıyafet seçmeleri, kıyafetlerini kendilerinin giymeleri veya çıkarmaları, ayakkabılarını giyip bağlayabilmeleri, yemek yerken araç ve gereçleri bir yetişkin gibi kullanabilmeleri ve tehlike yaratacak durumları fark etmeleri örnek olarak verilebilir (MEB, 2011).

2.8. 4+4+4 Eğitim Sistemi

Türkiye Büyük Millet Meclisi Genel Kurul toplantısında kabul edilen 6287 sayılı kanun ile 222 sayılı ve 1739 sayılı kanunlarda yapılan değişiklikler neticesinde 8 yıllık zorunlu eğitim süresinin 12 yıla çıkartılmasına ve zorunlu eğitim sürecinin ise 4+4+4 olacak şekilde üç kademedен oluşacağı tasarlanmıştır. Eğitim sistemi bu şekilde kademeli olarak ayrılmıştır. Oluşan bu sistem sayesinde ilkököl ve ortaokul 4 yıl olarak belirlendi. 4+4+4 eğitim sistemi ile birlikte ilkököl 4. Sınıfı tamamlayan bütün çocuklar ya imam hatip okullarına ya da diğer ortaokullara gitme hakkını elde etmiştir (MEB, 2012).

4+4+4 eğitim sistemi öğrenci açısından bir takım kazançlar sağlamaktadır. Bu kazançlardan bahsetmek gerekirse ilk kademenin 4 yıl olması ile 5. Sınıfla beraber tüm öğrenciler kendi istedikleri ve ilgi duydukları alanlar doğrultusunda belirleyeceği okullarda eğitim alma imkânına sahip olacaktır. Ayrıca öğrencilerin ilgi ve istekleri doğrultusunda ders seçme hakkı elde edebileceği uygulama olmaktadır. Gerektiğinde isteyen öğrenciler bu sayede imam hatiplerin orta kısımlarına kayıt yaptıırma imkânına sahip olabilmektedirler. 4+4+4 sisteminde, 60-66 aylık çocukların okula herhangi bir geçerli sebep sunulmaksızın verilmezlerse para cezası yaptırımına tabi tutulacağı belirtilmiştir (MEB, 2012).

2.8.1. 4+4+4 Eğitim Sisteminin Özellikleri

Türkiye Büyük Millet Meclisi Genel Kurulu'nda kabul edilip, kanunlaşan ve bu kanun kapsamında çıkartılan 4+4+4 eğitim sistemi 2012 – 2013 öğretim yılında uygulamaya geçilmiştir. 9 Mayıs'ta yayımlanan 2012/20 sayılı ve "12 Yıllık Zorunlu Eğitime Yönelik Uygulamalar" konulu genelgeyle 4+4+4 uygulaması açıklanmıştır. Bu genelgeye göre; 222 ve 1739 sayılı kanunlarda yapılan değişiklik neticesinde 8 yıllık zorunlu eğitim süresi 12 yıla çıkarılmış oldu. Zorunlu eğitim süreci ise 4+4+4 şeklinde formüle edilerek üç kademedен oluşacak şekilde düzenlendi (MEB,2012). Zorunlu eğitimin 4 yılını ilkököl, 4 yılını ortaokul ve 4 yılını ise lise oluşturmaktadır. Yeniden yapılandırılan bu sistemin temel özelliklerine değinmek gerekirse;

- Eğitim sisteminin 3 kademededen oluşması ve kesintili olması,
- Tek tür okul ve öğretim programı çerçevesinde ilköğretim sürecini tüm bireyler için düzenlenmesi,
- Ortaokul kademesindeki farklı öğretim programlarının uygulanabileceği bir okul dönemi olarak düzenlenmesi,
- Ortaokul ve lise programlarının içeriği arasında ilişkinin kurulması,
- Çeşitli programların uygulanabileceği ortaokul türlerine imkân tanınması,
- Ortaokulların ise, bağımsız okul şeklinde kurulması ya da liselerle veya ilköğretimle birlikte açılabilmesine olanak sağlaması,
- İmam Hatip ortaokullarının tek başına veya imam hatip liseleri ile beraber açılabilmesi,
- Derslere ilaveten Kur'an-ı Kerim ve Hz. Peygamberimizin Hayatı derslerinin kanuni seçimlik ders olmak üzere ortaokul ve liselerde seçimlik derslere yer verilmesi,
- Düzenlenecek diplomanın 12 yıllık zorunlu öğretim sonunda öğrenciye verilmesi,
- Eğitime 6 yaşından itibaren başlaması ile bu sürecin bir yıl önce çekilmesine müteakip tüm öğrencilerin ilköğretimden 14 yaş yerine 13 yaşında mezun olabilmeleri gibi özellikleri sayabiliriz (MEB, 2012).

2.8.2. Eğitim Kademeleri Bağlamında 4+4+4 Eğitim Sisteminin Değerlendirilmesi

Ülkemizde uygulanan 4+4+4 eğitim sistemine yönelik değişimlere öğrencilerin alışmakta zorlandıkları, aynı şekilde öğretmenlerimizin de karşılaştığı veya karşılaşılabilecek durumlara hazırlıksız yakalandıkları görülmektedir. Öğretmenler her yıl tüm eğitim kademelerinde ders vereceklerinden var olabilecek tüm sorunların çözüm üretmeleri konusunda yetersiz kalmıştır (Çam,2015).

4+4+4 eğitim sistemi, binlerce öğretmen açığına sebep olmakla beraber branş öğretmenlerinin de ihtiyacını da beraberinde getirmektedir. Aynı zamanda, 4+4+4

şeklinde olan bu modelin büyük ölçüde sınıf öğretmenlerini de zor durumda bıraktığı ve norm fazlası duruma düşürdüğü aşikârdır. Bu sebeple 4+4+4 eğitim sistemi yerine 1+5+3+4 eğitim sisteminin hayata geçirilmesi gerek öğretmen açığı problemimizi en alt seviyeye çekmemize, gerekse lise ve dengi okullardaki eğitimin daha verimli olmasına ve anaokulu ihtiyacının giderilmesine yardımcı olacaktır. Ayrıca bu sistem 60-66 aylık çocukları birinci sınıfa kaydederek çocuğun gelecek hayatına olumsuz yön vermektedir. 5-5,5 yaşında birinci sınıfa başlayan çocuklar duygusal, bilişsel ve sosyal gelişim olarak olumsuz etkilenmektedir(Dağ,2017).

İnsanoğlu var olduğu sürece eğitim gibi fonksiyonel, dinamik ve çok yönlü sistemlerin problemleri her zaman varlığını devam ettirecektir. Çalışmalar pedagoji ve evrensel nitelikler çerçevesinde yürütülmelidir. Ülkemiz için ve geleceğimiz için eğitim her şeydir diyebiliriz. Alt yapı eksikliği, farklı yaştaki öğrencilerin birinci sınıfta ve sonrasında aynı sınıfta toplanmaları, pilot uygulamanın yapılmaması 4+4+4 eğitim sisteminin eksik yanlarını göstermektedir (Mercan Uzun ve Alat, 2014).

2.9. İlkokula 60-66 Aylık Başlayan Öğrencilerle İlgili Yurtiçinde Yapılmış Araştırmalar

Tatal (2013) “İlk Okuma-Yazma Öğrenmede Okula Başlama Yaşının Okuma-Yazma Başarısına Etkisi” isimli yüksek lisans tezinde; ilkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin ilk okuma ve ilk yazmada ilkokula daha büyük yaşlarda başlayan öğrencilere göre daha başarısız olduğunu ortaya çıkarmıştır. Bu çalışmada ilkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin okuduğunu anlama konusunda da ilkokula daha büyük yaşlarda başlayan öğrencilere göre daha başarısız olduğu sonucuna ulaşmıştır.

Dirlik (2014) “4+4+4 Eğitim Sisteminde 60-66 Aylık Öğrencilerin Okula Hazır Bulunuşlukta Sosyal Uyum Düzeylerinin İncelenmesi” isimli çalışmada Marmara Üniversitesi Sosyal Duygusal Uyum Ölçeği (MASDU)’ni kullanmıştır. Araştırma İstanbul ilinde 283 öğrenci ve 9 tane sınıf öğretmeni üzerinde yapılmıştır. Araştırmanın sonuçlarına göre 60-66 aylık öğrencilerin karışık sınıflarda sosyal-duygusal uyum sorunu yaşadıkları sonucuna ulaşmıştır.

Aslan (2014) “60-72 Aylık Çocukların İlkokula Başlama Durumlarının İncelenmesi” isimli yüksek lisans tezinde; ilkokula 60-72 aylık başlayan öğrencilerin

aynı sınıfta olmalarının ne tür problemlere sebep olduğunu ortaya çıkarmayı hedeflemiştir. Bu çalışmanın örneklemini Bitlis ilinde, 350 tane birinci ve ikinci sınıf öğretmeni oluşturmaktadır. Bu çalışmada, okula başlamak için çocuğun olgunlaşması gerektiği, ilkokula başlama yaşı için takvim yaşının ölçüt alınmaması gerektiği gibi sonuçlara ulaşılmıştır. Ayrıca 60 aylık çocukların ilkokula başlamasına öğretmenlerin katılmadığı da görülmüştür. 60-66 aylık çocukların okulöncesi eğitim almaları da öğretmenler tarafından desteklenmiştir.

Özarslan (2014) “Birinci Sınıfta Öğrenim Görmekte Olan (60-71 ve 72-84 Aylık) Öğrencilerin Okul Olgunluğu Düzeyleri ve Bu Öğrencileri Okutmakta Olan Öğretmenlerin Gözlediği Okula Uyum ve Sınıf Yönetimi Sorunları” isimli çalışmasında Tekirdağ ili Merkez ilçesinde 28 ilkokulda, 135 öğretmenden 133 ilkokul öğretmeni ve 64 tane öğrenci ile çalışmıştır. Araştırmada kullanılan Mann-Whitney U testi sonuçlarına göre ilkokula 72-84 aylık başlayan öğrencilerin 60-71 aylık öğrencilere göre daha başarılı olduğu görülmüştür. Ayrıca 72-84 aylık çocukların okul olgunluğunun da 60-71 aylık çocuklara göre daha yüksek olduğu tespit edilmiştir.

Dağ (2017) “Farklı Yaşlarda İlkokula Başlayan Çocukların Akademik Başarı Ve Sosyal Beceri Düzeylerinin Karşılaştırılması” isimli çalışmasında, Adıyaman ili Sincik ilçesinde 27 ilkokulda 483 öğrenci ile çalışmıştır. Bu çalışmanın sonucunda dördüncü sınıfa devam eden öğrenciler içinde ilkokula 60-66 aylık başlayan çocukların akademik başarısı ilkokula 69 ay ve üzeri başlayan çocuklara göre daha düşüktür. Aynı zamanda bu araştırmada öğretmenlere uygulanan 42 soruluk sosyal beceri envanterinin sonucuna göre de öğretmenlerin, ilkokula 60-66 aylık başlayan öğrenciler 69 ve üzeri ayda başlayan öğrencilere göre sosyal olarak geri fikrine ulaşılmıştır.

Cimem (2017) “Okula Başlama Yaşına Göre İlkokul İkinci Sınıf Öğrencilerinin Okuma Becerilerine Dair Bir Araştırma” isimli yüksek lisans tezinde; İstanbul ilinde 637 tane ilkokul ikinci sınıf öğrencisi, 94 tane sınıf öğretmeni ve 197 tane veli ile çalışmıştır. Bu veliler çocuklarını ilkokula 72 aylıktan önce gönderen velilerdir. Araştırmada Demografik Bilgi ve Anket Formu, Okuma Hızı ve Okuduğunu Anlama Testi ve Öğretmen Bilgi Formu kullanılmıştır. Araştırmanın sonuçları şunlardır; ilkokula başlama yaşı olarak 72-77 aylık çocuklar yönünden okuma ve okuduğunu anlama konusunda anlamlı farklar elde edildiği, okuma hızı ile okuduğunu anlamının

doğru orantılı olduğu gibi sonuçlara ulaşılmıştır. Ayrıca öğretmenler de öğrencilerin 72 aylıktan önce ilkokula gelmesini doğru bulmamışlar.

Gedik (2015) “ Öğretmen Algılarına Göre 60-66 Aylık Çocuklarda Okula Uyumun İncelenmesi(Fatih İlçesi Örneği)” isimli yüksek lisans tezini İstanbul ili Fatih ilçesindeki 1.sınıf ve 2.sınıf öğretmenlerini evren olarak seçerek çalışmıştır. Çalışmasında 112 tane anket kullanmıştır. Ankette 22 tane soru kullanılmıştır. Verilerin analizi için de Mann Whitney-U testi,Kruskal Wallis-H Testi ve Bağımsız Grup T Testi kullanmıştır. Bu araştırmada, ilkokula 60-66 aylık başlayan öğrenciler içinden okulöncesi eğitim alanların okulöncesi eğitim almayan öğrencilere göre okula daha iyi uyum sağladığı görüşüne öğretmenlerin büyük ölçüde tamamen katıldıkları sonucuna varılmıştır. Okulöncesi eğitimin 60-66 aylık çocuklara faydasının olmadığı düşüncesi ise çok az bir oran olarak çıkmıştır.

Çam (2015) “ Sınıf Öğretmenleri Ve Yöneticilerin Yeni Eğitim Modeline (4+4+4) İlişkin Görüşleri (Pendik İlçesi Örneği) ” isimli çalışmasında İstanbul ili Pendik ilçesinde 16 okuldan 308 sınıf öğretmeni ve okul yöneticisi ile çalışmıştır. Veri toplama da kişisel bilgi formu ve anket kullanılmıştır. 60-66 aylık çocukların ilkokula gitmesine bayan öğretmenler erkek öğretmenlere göre daha fazla karşı çıkmıştır. Mesleki kıdem olarak da 60-66 aylık çocukların ilkokula gitmemesi konusunda Ki-kare testi sonucu anlamlı çıkmıştır.

Çalışkan (2013) “60-66, 66-72, 72-84 Aylık Çocukların Okul Olgunluk ve Okuma Yazma Becerilerini Kazanma Düzeylerinin İncelenmesi” isimli çalışmasında 60-66, 66-72, 72-84 aylık çocukların okul olgunluğu ve okuma yazma kazanma becerisini karşılaştırmıştır. Bu çalışmada 60-66 aylık çocukların okul olgunluğu 66-72 ve 72-84 aylık çocuklara göre düşük çıkmıştır. Aynı zamanda 60-66 aylık çocukların okuma yazma becerisini kazanma düzeyleri de 66-72 ve 72-84 aylık öğrencilere göre düşük çıkmıştır. 60-66 aylık çocuklarda kas yorulması ve daha çabuk usanma diğer gruplara oranla daha çok yaşanmıştır.

Epçaçan (2014) “İlkokul Ve Ortaokul Öğretmen Ve Yöneticilerinin 4+4+4 Eğitim Sistemine İlişkin Görüşleri (Siirt ili örneği)” isimli çalışmasında öğretmen ve yöneticilerin 60 ayını dolduran çocukların ilkokula başlamasının olumlu yönlerini ve olumsuz yönlerini ortaya çıkarmak için karma bir araştırma yöntemi kullanmıştır.

Araştırma Siirt ili farklı ilkokul ve ortaokullarda uygulanmıştır. Elde edilen veriler SPSS paket programında analiz edilerek sonuçlara ulaşılmıştır. 4+4+4 ile ilgili olumlu ve olumsuz sonuçlara ulaşılmıştır.

Sirem (2014) “4+4+4 Okul Sisteminde Sınıf Öğretmenlerinin İlkokuma Yazma Öğretim Sürecine Yönelik Görüşleri (Düzce ili örneği)” isimli araştırmasında Düzce ilinde 289 tane birinci ve ikinci sınıf öğretmenin görüşünü almıştır. Bu görüşleri mesleki kıdem, mezun olunan okul ve cinsiyete göre belirlemek istemiştir. Araştırma da anket kullanılmıştır. Araştırma sonuçları SPSS paket programı ile analiz edilmiştir. Bu programla frekans ve yüzde analizleri yapılmıştır. Ayrıca Kay-Kare (Chi-Square Tests) testi uygulanarak anlamlılık düzeyi de araştırılmıştır. Araştırmanın sonucu olarak da 60-66 aylık çocukların okula uyum sorunu yaşadıkları ve 4+4+4 Eğitim Sisteminde ilk okuma yazma sürecinde sınıf öğretmenlerini zorlandığına ulaşılmıştır.

Öztürk ve Uysal (2013) “ İlkokul 1. Sınıf Öğrencilerinin Okuma Yazma Süreçlerinin Takvim Yaşı Yönünden Karşılaştırılması” isimli çalışmalarında 4+4+4 eğitim sistemi ile ilkokul birinci sınıfa başlama yaşının 60 aya çekilmesinin sonuçlarını araştırmışlar. Araştırma Diyarbakır, Şanlıurfa ve Bursa illerinde gerçekleştirilmiştir. Veriler bu illerde birinci sınıf okutan 17 tane sınıf öğretmeninden toplanmıştır. Araştırma deseni olarak olgu bilim deseni kullanılmıştır. Veri analizi olarak ise içerik analizi yapılmıştır. Araştırma sonucu olarak ise; 60-66 aylık öğrencilerin görsel algı düzeylerinin düşük olması nedeniyle okuma yazma sürecini uzattığı ve bundan dolayı diğer yaş grubunun da sıkıntı çektiği görülmüştür. Ayrıca 60-66 aylık çocukların okuma sorunlarının uzun uğraşlar gerektirdiği ama 69 aylık ve daha üstü çocukların birkaç uygulamayla okuma sorunlarının düzeldiği sonucuna ulaşılmıştır.

Karbuğa (2011) “İlköğretim 1. Sınıfa Başlama Yaşının İlköğretim Okul Yönetici Ve Öğretmenlerinin Görüşlerine Göre İncelenmesi” isimli çalışmada ilkokul birinci sınıfa başlama yaşını öğretmen ve idarecilerin görüşüyle incelemeye çalışmıştır. Araştırmaya Erzurum ilinin 10 ilçesinden 178 öğretmen ve 55 idareci katılmıştır. Araştırmada veri toplama aracı olarak anket formu kullanılmıştır. Araştırma verileri de SPSS programı kullanılarak analiz edilmiştir. SPSS paket programında ki-kare analizi yapılmıştır. Araştırmada; ilkokula başlamada sadece takvim yaşının alınmaması

gerektiği ve öğrencinin fiziksel, zihinsel ve sosyal alanlarına da önem verilmesi gerektiği ortaya çıkmıştır.

Durna (2014) “2012-2013 Eğitim-Öğretim Yılında 60-66 Ay Arasında ve 66.Ay Üzerinde Okula Kayıt Yaptıran 1. Sınıf Öğrencilerinin İlkokuma Yazma Dersi Öğretim Programı Kazanımları İle Okul Yaşantıları Sürecinin Performans Yönünden Öğretmen Görüşlerine Dayalı Olarak Karşılaştırılması” isimli çalışmasında MEB’in ilk okuma yazma becerisini ne kadar kazandırabildiği ve ilk okuma yazmada hangi ayın kritik olduğunu ortaya çıkarmaya çalışmıştır. Ayrıca bu çalışmada araştırmacı; veli, öğretmen ve öğrencilerin ne tür problemlerle karşılaştığını ortaya çıkarmayı da hedeflemiştir. Araştırma sonuçlarına göre; 60-66 aylık çocukların eğitim-öğretim yılı sonunda istenilen kazanımlara ulaşamadığı görülmüştür. 66 aylık ve daha büyük çocuklar ise bu hedeflere 60-66 aylık çocuklara göre daha çok ulaşmıştır. Ayrıca okula başlama yaşında çeşitli branşlardan görüş almak yerine net bir yaşın sınır olarak getirilmesi kanaatine varılmıştır.

Memişoğlu ve İsmetoğlu (2013) “Zorunlu Eğitimde 4+4+4 Uygulamasına İlişkin Okul Yöneticilerinin Görüşleri” isimli makalelerinde 4+4+4 sistemiyle ilgili okul idarecilerinin görüşünü almayı amaçlamışlar. Sistem olumlu ve olumsuz değerlendirilmiş, ilkokul birinci sınıfa başlama yaşının ise 72 aya çıkarılması gerektiği savunulmuştur.

Çakıcı (2015) “ 60-72 Aylık 1. Sınıf Öğrencilerinin Okula Hazır Bulunuşluk Düzeylerinin Belirlenmesi (Öğretmen Görüşlerine Göre)” isimli yüksek lisans tezinde 60-72 aylık çocukların okula hazır bulunuşluğunu öğretmen görüşleriyle belirlemeyi hedeflemiştir. Veriler anket yoluyla toplanmıştır. Araştırmanın modeli genel tarama modelidir. Araştırma, İstanbul ilinin 3 ilçesinde 317 tane birinci sınıf öğretmeni üzerinde yapılmıştır. Araştırma sonuçlarına göre 60-72 aylık öğrencilerin okula hazır oluşunun bilişsel gelişim, öz bakım, dil gelişimi, sosyal, duygusal gelişim, alanında ortalama “bazen” çıkmıştır. Motor gelişim alanlarının ise ortalaması “çoğunlukla” çıkmıştır. Ayrıca mesleki olarak deneyimli öğretmenlerin çocuğu daha iyi gözlemlediği görülmüştür. Genel olarak öğretmenler 60-72 aylık çocukların bu beş gelişim alanında yetersiz olduğu sonucuna varmışlardır. Sonuç olarak ise 60-72 Aylık 1. Sınıf öğrencilerinin okula hazır bulunuşluk düzeyleri “bazen” olarak çıkmıştır.

Ercan (2016) “İlköğretim Öğretmenlerinin Ve Yöneticilerinin 4-4-4 Eğitim Sisteminin Uygulama Sürecine İlişkin Görüşleri” isimli yüksek lisans tezinde tarama modeli kullanmıştır. Araştırma, Tokat ili merkez ilçesindeki ilköğretim yöneticileri ve öğretmenlerine uygulanmıştır. 22 ilkokul, 2 imam-hatip ortaokulu ve 17 tane genel ortaokul olmak üzere 41 tane ilköğretim kurumu seçilmiştir. Bu okullarda 49 tane yöneticiye, 478 tane de öğretmene ulaşılmıştır. Araştırmada toplam 527 kişiye anket uygulanmıştır. Veri toplama aracı olarak anket seçilmiştir. Hazırlanan anket uzman görüşü doğrultusunda hazırlanmıştır. Veriler SPSS programına girilerek analiz edilmiştir. Bu analiz sonucu ortalama, yüzde, frekans ve standart sapma bulunmuştur. Mann Whitney U-Testi ve Kruskal Wallis H-Testi kullanılarak değişkenler arası anlamlılık ilişkisi araştırılmış ve anlamlı bulunmuştur. Araştırma sonucuna ortalama olarak baktığımızda katılımcılar okula başlama yaşının 61’inci ay olmadığına katılmışlardır. Bu fikre ortaokul öğretmenleri ilkokul öğretmenlerine göre daha ılımlı bakmaktadır. Mesleki kıdem olarak baktığımızda da öğretmenlerin tümü 61’inci ayı uygun bulmamışlar. Öğretmenlerin verdiği cevapların ortalamasına bakıldığında ilkokul birinci sınıfa başlama yaşı olarak 73’üncü ay kabul edilmiştir.

Örs, Erdoğan ve Kipici (2013) “Eğitim Yöneticileri Bakış Açısıyla 12 Yıllık Kesintili Zorunlu Eğitim Sistemi: Iğdır Örneği” çalışmalarında 12 yıllık zorunlu eğitimi eğitim idarecilerinin gözünden değerlendirmek istemişler. Araştırmaya Iğdır ilinde 132 yönetici katılmıştır. Nitel ve nicel model bir arada kullanılmıştır. Veri toplamada anket ve yapılandırılmış görüşme formu kullanılmıştır. Sonuç olarak, sistemin aksaklıklarına ve birinci sınıfa başlama yaşının 60 aya çekilmesinin veli, idareci ve öğretmenlerin birbiriyle olan ilişkisini olumsuz etkilediğine ulaşılmıştır.

Boz (2013) “4+4+4 Yeni Eğitim Sisteminde Birinci Sınıf Öğretmenlerinin Karşılaştıkları Zorluklar” isimli yüksek lisans tezinde 4+4+4 eğitim sisteminde ilkokul birinci sınıf öğrencilerinin karşılaştıkları sorunlar ve öğretmenlerin çözüm stratejilerini tespit etmek istemiştir. Araştırma Ankara ve Antalya illerinin belirli bölgelerinden 301 tane sınıf öğretmeni seçilerek yapılmıştır. Veriler anket yoluyla toplanmıştır. Çalışmaya alınan grubun şahsiyet özellikleri ile uyum ve hazırlık çalışmalarının yapılmasında birinci sınıf programını planlama sürecinde oyun fiziki etkinliklerin uygulamasında, akademik becerileri vermede ve sınıf yönetiminde karşılaşılan sorunlar aritmetik ortalama, frekans ve yüzde olarak incelenmiştir. Ayrıca katılımcıların kişisel

özellikleriyle karşılaşılan sorunlar arasındaki ilişkiyi incelemek için bağımsız örneklem t-testi ve tek yönlü varyans analizi yapılmıştır. Sonuç olarak; 60-65 aylık çocuklarda görülen sorun oranı 66-71 aylık çocuklara göre daha fazla çıkmıştır. Ayrıca öğretmenlerin bu sorunlarla başa çıkmak için çeşitli stratejiler geliştirdiği de ortaya çıkmıştır.

Yoleri ve Tanış (2014) “İlkokul Birinci Sınıf Öğrencilerinin Okula Uyum Düzeylerini Etkileyen Değişkenlerin İncelenmesi ” isimli çalışmalarında ilkokula 7 yaşında başlayanların 5 yaşında başlayanlara göre uyum düzeylerinin yüksek olduğunu tespit etmişlerdir. Araştırma Uşak il merkezinde 286 tane ilköğretim birinci sınıf öğrencisi üzerinde uygulanmıştır.

Bayat (2015) “İlkokuma Yazma Öğretiminde 60-66 Aylık Çocuklar İle İlgili Yaşanan Güçlüklere İlişkin Öğretmen Görüşleri” isimli çalışmada 60-66 aylık çocukların okul olgunluğu ve karşılaştıkları güçlükler ile ilgili öğretmen görüşü almak istemiştir. Araştırma Ordu il merkezinde 23 tane öğretmen üzerinde yürütülmüştür. Araştırma da nitel veriler kullanılmıştır. Araştırmada 60-66 aylık çocukların okul olgunluğunun düşük olduğuna, okuma yazma öğretiminde zorlandıklarına ve uyum sorunu yaşadıkları sonucuna ulaşılmıştır.

Dağlı (2015) “Çocukların İlkokul Birinci Sınıfa Başlama Yaşına Göre Üçüncü Sınıf Başarılarının İncelenmesi” isimli çalışmada ilkokula başlama yaşı ile çocukların 3. Sınıftaki Hayat Bilgisi, Matematik ve Türkçe derslerindeki başarıları arasındaki ilişkiyi incelemiştir. Araştırmada ilkokula normal yaşta başlayanlar arasında 69-80 aylık çocukların büyüdükçe başarılarının arttığı, ilkokula 81 aylık ve üstü başlayan çocukların başarılarının 69-80 aylık çocuklara göre düşük çıktığı görülmüştür. İlkokula 78-80 aylık başlayan öğrencilerin başarısı ise tüm gruplardan yüksek çıkmıştır.

Arı (2014) “Teacher Views about the Starting Age of the First Grade Elementary School” (İlkokul Birinci Sınıfa Başlama Yaşına İlişkin Öğretmen Görüşleri) isimli çalışmada ilkokula başlama yaşı ile ilgili öğretmen görüşlerini almayı amaçlamıştır. Araştırma Eskişehir il merkezinde 15 ilkokulda 50 tane sınıf öğretmeni ile yürütülmüştür. Araştırma sonucunda 6 yaşın ilkokula başlama yaşı olarak kabul edilmesinin daha uygun olacağına ulaşılmıştır.

Boz ve Yıldırım (2014) “4+4+4 Eğitim Sisteminde Birinci Sınıf Öğretmenlerinin Karşılaştığı Zorluklar” isimli çalışmalarında 4+4+4 eğitim sisteminde ilkokul birinci

sınıf öğretmenlerinin en çok 60-65 aylık öğrencilerin öğretiminde güçlük çektikleri sonucuna ulaşmıştır. Ayrıca bu öğrencilerin küçük kas becerilerinin yetersiz olduğu ve öz bakım becerilerinin gelişmediği görüşü de belirtilmiştir.

Tüm bu araştırmaların sonucu göstermiştir ki;

- 4+4+4 eğitim sisteminde ilkokula 60-66 aylık başlayan öğrenciler birinci sınıfta ve daha sonraki sınıflarda zorlanmaktadır.
- 60-66 aylık çocuklar ilkokulda uyum sorunu yaşamaktadır.
- 60-66 aylık çocuklar akademik olarak daha büyük çocuklara göre düşük başarı göstermektedir.
- 60-66 aylık çocukların sosyal uyum sorunu, daha büyük çocuklara göre oldukça fazla çıkmıştır.
- 60-66 aylık çocuklar birinci sınıfta okuma yazma becerisini kazanmada güçlük çekmektedir.
- 60-66 aylık çocukların okuması ve okuduğunu anlaması daha büyük yaşta ki çocuklara göre oldukça yavaştır.

2.10. İlkokula 60-66 Aylık Başlayan Öğrencilerle İlgili Yurtdışında

Yapılmış Araştırmalar

Mcbryde, Ziviani ve Cuskelly (2004) “Okul Olgunluğu Ve Bu Kararı Verirken Etkileyen Faktörler” adlı araştırmada ilkokul öncesi dönemde yani ilkokula hazırlık döneminde aile ve okulöncesi öğretmenlerin etkisini araştırmıştır. Çalışmaya 215 okulöncesi öğrencisi alınmıştır. Bu öğrenciler ortalama 62,5 aylık olarak seçilmiştir. Çalışma sürecinde ebeveynlere ve öğretmenlere anket uygulanmış ve anketin sonuçları analiz edilmiştir. Araştırma sonucunda anne ve babanın okul olgunluğunda etkisinin olduğu ortaya çıkmıştır. Ayrıca bu çalışma okul olgunluğunda çeşitli faktörlerin olduğunu da ortaya çıkarmıştır. Ebeveynlerin okul olgunluğunda etkisinin en az öğretmenler kadar olduğu sonucuna da ulaşılmıştır.

Stipek & Byler (2001) “ Academic Achievement And Social Behaviors Associated With Age Of Entry Into Kindergarten” adlı çalışmada çocukların üçüncü sınıfa kadar akademik beceri, sosyallik ve öğretmenle iletişimin çocuğun benliğinin gelişimine etkisi incelenmiştir. Araştırmaya 200 çocuk katılmıştır. Sonuca göre ilkokula

başlamada yaşı büyük okul öncesi öğrencilerin küçük olanlara göre akademik olarak yüksek çıkmıştır. Yani okulöncesi eğitimini daha büyük yaşlarda alan çocuklar küçük olanlara göre akademik performans olarak daha başarılı çıkmışlardır.

Lois (1996) “What is The Effect Of School Entrance Age On The Reading Readiness Achivement Of Kindergarten Students ?” isimli çalışmasında okula giriş ve okuma hazırlığının okuma ile ilişkisini araştırmıştır. Chicago’da 30 tane anaokulundaki 56 çocuk ile çalışmıştır. Çocuklar 5,6-6,6 yaş aralığındaki çocuklardır. Yani 66-78 aylık çocuklar incelenmiştir. Sonuç olarak da okula başlamada yaşın önemli bir faktör olduğuna ulaşılmıştır.

Liubica, Simona ve Katia (2008) “The Effect of Preschool on Childrens School Readiness” adlı çalışmalarında okul öncesi eğitimin okul için gerekli olan okula hazırlık üzerindeki etkisini araştırmışlar. Çalışma grubu olarak 68-83 aylık çocuklar seçilmiştir. Okul öncesi eğitim alan çocukların dil ve zihin faaliyetlerinin yüksek çıktığı saptanmıştır. Ayrıca eğitim seviyesi yüksek anne-babaların çocuklarının, eğitim seviyesi düşük anne-babaların çocuklarına göre okula hazırlığı yüksek çıkmıştır.

Thatcher ve arkadaşları (1987) beyin gelişimi ile ilgili yaptıkları araştırmalarda çocukların okula hazır bulunuşluklarının belirlenmesinde yaşın önemli olduğu ve okula başlamak için çocuğun bilişsel olarak gelişimini tamamlamış olması gerektiği sonuçlarına ulaşmıştır.

Karakelle (1998), “İlk Okuma Becerisini Etkileyen Bilişsel Faktörler” isimli çalışmasında hazır oluşun ve bilişsel yeterliliğin okuma yazma üzerindeki etkisini araştırmıştır. Seçtiği iki ilköğretim okulundan 96 öğrenci ile çalışmıştır. Bu araştırma sonucunda bilişsel yapı ve hazır oluşun okuma yazma öğretiminde etkili olduğu sonucuna ulaşmıştır.

Langer, Kalk ve Searls (1984), okula başlama yaşı ile ilgili yaptıkları çalışmada yaşı büyük çocukların yaşı küçük çocuklara göre daha başarılı oldukları sonucuna ulaşmışlardır.

Harris ve Sipay (1986), yaptıkları çalışmada birinci sınıfta yaşı büyük öğrencilerin yaşı küçük öğrencilere göre okuma hazır bulunuşluklarının daha yüksek olduğu sonucuna ulaşmışlardır.

Adams (1994), çocuğun belirli bir olgunluğa erişmeden ve yeterli hazır bulunuşluğa ulaşmadan birinci sınıfa başlamaması ve okuma yazma öğretimine geçmemesini savunmuştur.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

3. YÖNTEM

Bu başlık altında araştırmanın modeli, çalışma grubu, veri toplama araçları, verilerin toplanması, verilerin analizi üzerinde durulmuştur.

3.1. Araştırmanın Modeli

Araştırma kapsamında tarama modellerinden ilişkisel tarama modeli kullanılmıştır. Kullanılan ilişkisel tarama modeli; iki ya da daha fazla değişken arasındaki ilişkiyi ortaya koymaya çalışan modeldir (Karasar, 2009). Çalışmamıza dâhil edilen ilkokul 60-66 aylık çocuklar ile 67 aylık ve daha büyük yaşlarda başlayan öğrenciler iki bağımsız grup olarak ele alınmıştır. Her gruba ait yılsonu okul ortalamaları arasında fark olup olmadığı araştırılmıştır.

3.2. Çalışma Grubu

Çalışmada tesadüfî örnekleme (olasılık örnekleme) yöntemlerinden olan küme örnekleme yöntemi kullanılmıştır. Çalışma grubu olarak Kahramanmaraş ili, Afşin ilçesinde Milli Eğitim Bakanlığına bağlı Çobanbeyli Cumhuriyet İlkokulu, Altunelma İlkokulu, Cuma Çelik İlkokulu, Toki Eshab-ı Kehf İlkokulu ve Efsus İlkokulunun bütün 4. Sınıf öğrencileri seçilmiştir. Bu öğrenciler 2012 yılında getirilen 4+4+4 eğitim sistemiyle ilkokul birinci sınıfa başlayan ve 2016 yılında ilkokuldan mezun olan ilk öğrencilerdir. Bu öğrenciler 4+4+4 eğitim sisteminin ilkokuldan ilk mezunları denilebilir. Tesadüfî örnekleme yöntemiyle seçilen 364 öğrenci ve bu okullar Kahramanmaraş İl Milli Eğitim Müdürlüğünün izni ile seçilmiştir. Çalışmada Kahramanmaraş ili Afşin ilçesinin seçilme nedeni ise araştırmacının bu ilçede görev yapmasıdır.

Tesadüfî yani olasılıklı örnekleme, bireyin veya deneğin çalışılan evrenden seçilme olasılığının bilindiği ve bu olasılık oranının sıfıra eşit olmadığı örnekleme yöntemlerini içerir. Bu örnekleme yönteminde denekler ya da bireyler rastgele seçilmektedir ve bundan dolayı sistematik bir hata yaşanmamaktadır. Örnekleme seçilen bireylerin veya deneklerin belirlenmesinde sadece şans faktörü önemli rol oynar

(Altunışık ve arkadaşları 2007). Olasılık bir örnekleme yöntemi olan küme örnekleme yönteminde evren gruplara ayrılarak her bir gruba küme adı verilir. Her bir küme bu yöntemde örnekleme birimi olarak adlandırılır. Rastgele seçilen kümelerin bir araya gelmesi ile örnekleme elde edilir (Çömlekçi, 2001). Bu çalışmada 60-66 aylık çocuklar ile 67-72 aylık öğrenciler iki küme olarak belirlenmiş ve bu örnekleme temsil edecek okullar arasından 5 tane ilkokul tesadüfî örnekleme yöntemi ile seçilmiştir.

3.3. Veri Toplama Araçları

Verilere araştırmacı tarafından e-okul sistemi üzerinden ulaşılmıştır. E-okuldan ulaşılan yıl sonu genel not ortalamaları bütün derslerin not ortalaması ve Türkçe, Matematik, Sosyal Bilgiler ve Fen Bilimleri gibi temel derslerin genel ortalaması olarak alınmıştır. Bu bilgiler, e-okul sistemi üzerinden alınmıştır. Verilere ulaşmak için okul idaresi e-okul sistemi üzerinden öğrenci künye defterine ulaşmıştır. Bu veriler alınırken öğrencilerin kimlik bilgisi okul idaresi tarafından gizli tutulmuştur.

3.4. Veri Toplama Süreci

Araştırmacı, 2016 Haziran ayına ait verileri toplamıştır. Bu verilerin toplanma nedeni ise, 2012 yılında ilkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin (4+4+4) 12 yıllık Zorunlu Eğitim Sisteminin ilk mezunu olmalarıdır. Okul müdürleriyle gerekli görüşmeler yapıldıktan sonra e-okul sistemi üzerinden öğrencilerin not ortalamasına idarecilerin yardımıyla ulaşılmaya çalışılmıştır. Araştırmada seçilen 5 okuldan 364 öğrencinin not ortalamasına ulaşılmıştır. Bu ortalamalar alınırken öğrencilerin 1., 2. ve 3. sınıf ortalamaları önemsenmemiştir. Bunun nedeni ise ilkokulda öğrenci notlarının ilk üç yıl "Geliştirilmeli", "İyi", "Çok İyi" şeklinde olmasıdır. Bu sebepten dolayı öğrencilerin 4. sınıf not ortalamaları alınmıştır.

3.5. Verilerin Analizi

Nicel olarak elde edilen veriler SPSS programı kullanılarak analiz edilmiştir. Bağımsız Örneklem T Testi ve Ki Kare analizleri yapılmıştır. İki bağımsız örneklemeden elde edilen ortalamalar arasındaki farkın anlamlılığını test etmek için Bağımsız Örneklem İçin T-Testi, kullanılan parametrik bir testtir fakat bazı istatistiksel varsayım koşullarının sağlanması gerekmektedir. Şöyle ki, iki örneklem grubu birbirinden bağımsız, bağımlı değişken, aralıklı veya oranlı ölçek düzeyinde ölçülmüş

ve her örneklemin temsil ettiği evrenin ham puanları normal dağılım gösteriyor ve örneklem tarafından temsil edilen evrenlerin varyansları homojen olmalıdır (Efe ve arkadaşları, 2000). Çalışma kapsamında yılsonu okul ortalamaları 5 ayrı kategorik gruba ayrılmış (başarı durumu) ve sınıflandırılmıştır. Bağımsız bu iki grubun yılsonu başarı durumu arasındaki ilişki test edilmek istenmiştir. Elde edilen 2x5 düzenindeki tablonun analizi kategorik yani sayım ile elde edilen değişkenlere sahip olmuştur. Gruplar bağımsız olup ve karşılaştırılacak grup sayısı $5 \geq 3$ olduğundan Çok Gözlü Ki-Kare testi (parametrik olmayan test istatistiği) ile analiz gerçekleştirilmiştir (Alpar, 2016).

0-44 arası puan ortalaması 1(başarısız), 45-54 arası puan ortalaması 2(geçer not), 55-69 arası puan ortalaması 3(orta not), 70-84 arası puan ortalaması 4(iyi not), 85-100 arası puan ortalaması 5(pekiyi not) şeklinde kabul edilmiştir (Resmi Gazete, 2008). Bağımsız Örneklem T testi için ortalamalar kodlanmadan sayısal olarak alınmış ve ayrı analiz yapılmıştır. Bu kodlamalar yapıldıktan sonra veriler SPSS programına girilmiştir. Bu veriler girildikten sonra SPSS programında yüzde, frekans analizi, Ki Kare anlamlılık testi ve Bağımsız Örneklem T testi yapılmıştır. Veriler işlenirken öğrencilere ait kimlik bilgisi kullanılmamıştır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IV. BULGULAR

Tablo 2. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Cinsiyete Göre Dağılımı

Cinsiyet	f	%
Kız	197	54,1
Erkek	167	45,9
Toplam	364	100

Tablo 2’de araştırmaya katılan öğrencilerin cinsiyete göre dağılımını yüzde ve frekans olarak göstermektedir. Araştırmaya 197 tane kız öğrenci, 167 tane de erkek öğrenci katılmıştır. Kız öğrenciler toplam öğrenci sayısının %54,1’ini, erkek öğrenciler ise %45,9’unu oluşturmaktadır.

Tablo 3. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin İlkokula Başlama Yaşına Göre Dağılımı

Yaş	f	%
60-66 ay	65	17,9
67--ay	299	82,1
Toplam	364	100

Tablo 3’te araştırmaya katılan öğrencilerin ilkokula başlama yaşına göre dağılımını yüzde ve frekans olarak göstermektedir. Bu tabloda toplam öğrencilerin; 65 tanesi ilkokula 60-66 aylık başlayan, 299 tanesi de 67 aylık ve daha büyük yaşlarda başlayan öğrencilerdir. Bu tabloya yüzde olarak bakacak olursak ;%17,9’u 60-66 aylık, %82,1’i 67 aylık ve daha büyük yaşlarda ilkokula başlayan öğrencilerdir.

Tablo 4. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Okul Türüne Göre Dağılımı

Okul	f	%
Köy Okulu	147	40,4
Merkez Okul	217	59,6
Toplam	364	100

Tablo 4’te araştırmaya katılan öğrencilerin okul türüne göre dağılımının frekans ve yüzdesi verilmiştir. Araştırmaya katılan 364 öğrencinin 147’si köy okulundan, 217 tanesi de merkez okulundan araştırmamıza katılmıştır. Yüzde olarak hesaplayacak olursak %40,4’ü köy okulundan, %59,6’sı da merkez okulundan araştırmamıza katılmıştır.

Tablo 5. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Okul Ortalamasına Göre Dağılımı

Okul Ortalaması	f	%
0-44	4	1,1
45-54	14	3,8
55-69	66	18,1
70-84	134	36,8
85-100	146	40,1
Toplam	364	100

Tablo 5’te araştırmaya katılan öğrencilerin okul ortalamaları yer almaktadır. Bu gruplandırmada Milli Eğitim Bakanlığının 2007-2008 yılı öncesi eğitim öğretim yılındaki not geçme sistemindeki ölçüt dikkate alınmıştır. Bu geçme sisteminde yüzlük not sistemi beşlik sisteme çevrilerek hesaplamalar yapılmıştır. 0-44 arası puan 1(başarısız), 45-54 arası puan 2(geçer), 55-69 arası puan 3(orta), 70-84 arası puan 4(iyi) ve 85-100 arası puan ise 5(pekiyi) olarak değerlendirilmiştir. Bu öğrencilerden not ortalaması; 0-44 olan 4 kişi, 45-54 olan 14 kişi, 55-69 olan 66 kişi,70-84 olan 134 kişi, 85-100 olan 146 kişi çıkmıştır.

Tablo 6. Öğrencilerin Okula Başlama Yaşına Göre 4. Sınıf Yıl Sonu Türkçe Dersi Ortalamasına İlişkin Bağımsız Gruplar T Testi Sonucu

Ders	Yaş	Toplam	Ortalama	sd	t	p
Türkçe	60-66 ay	65	68,32	12,13	6,37	,000
	67-+ ay	299	79,71	13,24		

Tablo 6’ya göre ilkokula başlama yaşları farklı olan öğrenci gruplarının Türkçe dersi yılsonu ortalamaları arasında anlamlı bir fark ortaya çıkmıştır ($t=6,37$, $p<0,001$). Bu anlamlı farklılık ortalamalardan da görüldüğü gibi 67 aylık ve üstü grubun lehinedir. İlkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin 4. Sınıf yılsonu ortalamaları, 67 aylık ve daha büyük yaşlarda başlayan öğrencilerin ortalamalarından düşük çıkmıştır. 60-66 aylık öğrencilerin ortalaması 3(orta) puan bulunurken 67 aylık ve üstü öğrencilerin ortalamaları 4(iyi) puan olarak bulunmuştur.

Tablo 7. Öğrencilerin Okula Başlama Yaşına Göre 4. Sınıf Yıl Sonu Sosyal Bilgiler Dersi Ortalamasına İlişkin Bağımsız Gruplar T Testi Sonucu

Ders	Yaş	Toplam	Ortalama	sd	t	p
Sosyal Bilgiler	60-66 ay	65	69,23	12,36	6,21	,000
	67-+ay	299	80,43	13,32		

Tablo 7’ye göre ilkokula başlama yaşları farklı olan öğrenci gruplarının Sosyal Bilgiler dersi yılsonu ortalamaları arasında anlamlı bir fark ortaya çıkmıştır ($t=6,21$, $p<0,001$). Bu anlamlı farklılık ortalamalardan da görüldüğü gibi 67 aylık ve üstü grubun lehinedir. İlkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin 4. Sınıf yılsonu ortalamaları, 67 aylık ve daha büyük yaşlarda başlayan öğrencilerin ortalamalarından düşük çıkmıştır.

60-66 aylık öğrencilerin ortalaması 3(orta) puan bulunurken 67 aylık ve üstü öğrencilerin ortalamaları 4(iyi) puan olarak bulunmuştur.

Tablo 8. Öğrencilerin Okula Başlama Yaşına Göre 4. Sınıf Yıl Sonu Matematik Dersi Ortalamasına İlişkin Bağımsız Gruplar T Testi Sonucu

Ders	Yaş	Toplam	Ortalama	sd	t	p
Matematik	60-66 ay	65	62,12	13,30	6,62	,000
	67++ay	299	75,17	14,60		

Tablo 8'e göre ilkokula başlama yaşları farklı olan öğrenci gruplarının Matematik dersi yılsonu ortalamaları arasında anlamlı bir fark ortaya çıkmıştır ($t=6,62$, $p<0,001$). Bu anlamlı farklılık ortalamalardan da görüldüğü gibi 67 aylık ve üstü grubun lehinedir. İlkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin 4. Sınıf yılsonu ortalamaları, 67 aylık ve daha büyük yaşlarda başlayan öğrencilerin ortalamalarından düşük çıkmıştır. 60-66 aylık öğrencilerin ortalaması 3(orta) puan bulunurken 67 aylık ve üstü öğrencilerin ortalamaları 4(iyi) puan olarak bulunmuştur.

Tablo 9. Öğrencilerin Okula Başlama Yaşına Göre 4. Sınıf Yıl Sonu Fen Bilimleri Dersi Ortalamasına İlişkin Bağımsız Gruplar T Testi Sonucu

Ders	Yaş	Toplam	Ortalama	sd	t	p
Fen Bilimleri	60-66 ay	65	68,49	13,16	5,20	,000
	67++ay	299	77,99	13,37		

Tablo 9'a göre ilkokula başlama yaşları farklı olan öğrenci gruplarının Fen Bilimleri dersi yılsonu ortalamaları arasında anlamlı bir fark ortaya çıkmıştır ($t=6,21$, $p<0,001$). Bu anlamlı farklılık ortalamalardan da görüldüğü gibi 67 aylık ve üstü grubun lehinedir. İlkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin 4. Sınıf yılsonu ortalamaları, 67 aylık ve daha büyük yaşlarda başlayan öğrencilerin ortalamalarından düşük çıkmıştır. 60-66 aylık öğrencilerin ortalaması 3(orta) puan bulunurken 67 aylık ve üstü öğrencilerin ortalamaları 4(iyi) puan olarak bulunmuştur.

Tablo 10. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Yaş ve 4. Sınıf Yıl Sonu Genel Okul Ortalaması Dağılımı

Yaş	Okul Ortalaması					Toplam	χ^2	sd	P
	0-44	45-54	55-69	70-84	85-100				
60-66 ay	0	3	23	24	15	65	19,705	4	,001
	0%	0,8%	6,3%	6,6%	4,1%	17,9%			
67++ay	4	11	43	110	131	299			
	1,1%	3,0%	11,8%	30,2%	36,0%	82,1%			
Toplam	4	14	66	134	146	364			
	1,1%	3,8%	18,1%	36,8%	40,1%	100,0%			

Tablo 10'a göre ilkokula 60-66 aylık başlayan 65 tane öğrenci görünmektedir. Bu öğrencilerin toplam 364 öğrenci içinde %6,6'sının not ortalaması 70-84(iyi) puan arasında yığılmıştır. %0,8'i 45-54 (geçer) puan, %6,3'ü 55-69 (orta) puan, %4,1'i 85-

100 (peki iyi) puan arasında yığılmıştır. İlkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin 0-44 arası not ortalaması yoktur. ($\chi^2=19,705$ ve $p<0,05$). İlkokula 67 aylık ve daha büyük yaşlarda başlayan 299 tane öğrenci görünmektedir. Bu öğrencilerin not ortalaması ise %36'lık oran ile 85-100(pekiyi) puan arasında yığılmıştır. Bu öğrencilerin %1,1'i 0-44 (başarısız) puan, %3'ü 45-54 (geçer) puan, %11,8'i 55-69 (orta) puan ve %30,2'si 70-84 (iyi) puan arasında yığılmıştır ($\chi^2=19,705$ ve $p<0,05$). Yapılan analiz sonucu yaş ile okul ortalaması arasındaki ilişki $p<0,05$ olduğundan anlamlı fark gözlenmiştir diyebiliriz.

Tablo 11. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Yaş Ve 4. Sınıf Yıl Sonu Genel Okul Ortalaması İlişkinine Göre Grup İstatistikleri

Yaş		Toplam	Ortalama	Standart Sapma	Standart Ortalama Hata
Okul Ortalaması	60-66 ay	65	74.4615	11.83226	1.46761
	67-+ ay	299	79.4281	13.40705	0.77535

Tablo 11'de grup istatistikleri incelendiğinde ise 60-66 ay grubu için okul not ortalaması 74.4615; 67 ay ve üzeri olan grup için ise okul ortalaması 79.4281 bulunmuştur.

Tablo 12. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Cinsiyete Göre Yaş ve 4. Sınıf Yıl Sonu Genel Okul Ortalaması Dağılımı

Yaş	Cinsiyet	Okul Ortalaması					Toplam	χ^2	p
		0-44	45-54	55-69	70-84	85-100			
60-66 ay	Kız		1 %1,5	15 %23,1	14 %21,5	9 %13,8	39 %60	1,394	0,731
	Erkek		2 %3,1	8 %12,3	10 %15,4	6 %9,2	26 %40		
67-+ay	Kız	2 %0,7	5 %1,7	21 %7	61 %20,4	69 %23,1	158 %52,8	1,110	0,913
	Erkek	2 %0,7	6 %2	22 %7,4	49 %16,4	62 %20,7	141 %47,2		

Tablo 12'ye göre ilkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerle, 67 ve üstü başlayan öğrenciler cinsiyete göre kendi içinde akademik başarı yönünden karşılaştırılmak istenmiş ve anlamlılık ilişkisi incelenmek istenmiştir. 60-66 aylık öğrenciler incelendiğinde; kız öğrencilerde 0-44(başarısız) puan alan öğrenci gözükmemektedir. Kız öğrencilerin %1,5'i 45-54(geçer) puan, %23,1'i 55-69(orta) puan, %21,5'i 70-84(iyi) puan ve %13,8'i de 85-100(pekiyi) puan arasında yığılmıştır. 60-66 aylık erkek öğrencilerin ise; %3,1'i 45-54(geçer) puan, %12,3'ü 55-69(orta) puan, %15,4'ü 70-84(iyi) puan ve %9,2'si de 85-100(pekiyi) puan arasında yığılmıştır. 60-66 aylık öğrencilerde cinsiyet ile not ortalaması arasında anlamlılık ilişkisi görülmemiştir(

$\chi^2=1,394$ ve $p>0,05$). İlkokula 67 aylık ve daha büyük yaşlarda başlayan öğrencilerin cinsiyete göre not ortalamaları da kendi içinde incelenmiştir. Kız öğrencilerin %0,7'si 0-44(başarısız) puan, %1,7'si 45-54(geçer) puan, %7'si 55-69(orta) puan, %20,4'ü 70-84(iyi) puan ve %23,1'i de 85-100(pekiyi) puan arasında yığılmıştır. Erkek öğrencilerin %0,7'si 0-44(başarısız) puan, %2'si 45-54(geçer) puan, %7,4'ü 55-69(orta) puan, %16,4'ü 70-84(iyi) puan ve %20,7'si de 85-100(pekiyi) puan arasında yığılmıştır. 67 aylık ve daha büyük yaşlardaki öğrencilerin cinsiyet ile okul ortalaması karşılaştırmasında da anlamlı bir ilişki saptanamamıştır($\chi^2=1,110$ ve $p>0,05$).

Tablo 13. Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Okul Türüne Göre Yaş ve 4. Sınıf Yıl Sonu Genel Okul Ortalaması Dağılımı

Yaş	Okul	Okul Ortalaması					Toplam	χ^2	p
		0-44	45-54	55-69	70-84	85-100			
60-66 ay	Köy		3 %4,6	7 %10,8	8 %12,3	6 %9,2	24 %36,9	7,949	0,042
	Merkez		0 %0	16 %24,6	16 %24,6	9 %13,8	41 %63,1		
67-+ ay	Köy	0 %0	6 %2	18 %6	48 %16,1	51 %17,1	123 %41,1	7,820	0,092
	Merkez	4 %1,3	5 %1,7	25 %8,4	62 %20,7	80 %26,8	176 %58,9		

Tablo 13'te 60-66 aylık öğrencilerle 67 aylık ve üstü öğrencilerin kendi içinde okul türü ve okul ortalaması arasındaki ilişki incelenmiştir. 60-66 aylık öğrencilerden köy okulunda okuyanların %4,6'sı 45-54(geçer) puan, %10,8'i 55-69(orta) puan, %12,3'ü 70-84(iyi) puan ve %9,2'si de 85-100(pekiyi) puan arasında yığılmıştır. Merkez okulunda okuyanların %24,6'sı 55-69(orta) puan, %24,6'sı 70-84(iyi) puan ve %13,8'i de 85-100(pekiyi) puan arasında yığılmıştır. 0-44 puan arası not görülmemiş ve okul türü ile ortalama arasında anlamlı bir ilişki saptanmıştır($\chi^2=7,949$ ve $p<0,05$). 67 aylık ve üstü öğrencilerden köy okulunda okuyanların, %2'si 45-54(geçer) puan, %6'sı 55-69(orta) puan, %16,1'i 70-84(iyi) puan ve %17,1'i de 85-100(pekiyi) puan arasında yığılmıştır. Merkez okulunda okuyanların ise %1,3'ü 0-44(başarısız) puan, %1,7'si 45-54(geçer) puan, %8,4'ü 55-69(orta) puan, %20,7'si 70-84(iyi) puan ve %26,8'i de 85-100(pekiyi) puan arasında yığılmıştır. 67 aylık ve üstü öğrencilerin de okul türü ile okul ortalaması arasında anlamlı bir ilişki görülmemiştir($\chi^2=7,820$ ve $p>0,05$).

BEŞİNCİ BÖLÜM

V. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

5.1. Sonuç ve Tartışma

Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Cinsiyete Göre Dağılım Sonuçları

364 tane öğrencilerden 197 tanesi kız, 167 tanesi de erkektir. Yani araştırmaya katılan kız öğrenci sayısı erkek öğrenci sayısından fazladır. Araştırmada cinsiyet üzerinde durulmadığı için kız öğrencilerin ve erkek öğrencilerin başarısı kendi içinde incelenmemiştir.

Araştırmaya Katılan Öğrencilerin İlkokula Başlama Yaşına Göre Dağılım Sonuçları

Araştırmaya, ilkokula 60-66 aylık başlayan 65 tane öğrencinin not ortalaması, 67 ay ve üstü yaşta başlayan ise 299 tane öğrencinin not ortalaması dâhil edilmiştir. Görüldüğü gibi araştırmada 60-66 aylık öğrencilerin sayısı 67 ve üstü yaş öğrenci sayısından az görünmektedir.

Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Okul Türüne Göre Dağılım Sonuçları

Araştırmada köy okulundan 147, merkez okuldan da 217 öğrencinin not ortalaması kullanılmıştır. Araştırmada köy ve merkez okulların başarısı karşılaştırılmadığı için köy okulundan ya da merkez okuldan katılan öğrenci sayıları ve oranları kendi içinde pek anlam ifade etmemekte.

Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Okul Ortalamasına Göre Dağılım Sonuçları

Araştırmaya katılan toplam 364 öğrencinin ortalamaları ve yığılım gösterdiği aralığa ulaşılacak bazı sonuçlara varılmasını sağlamıştır. Öğrencilerden 4 kişi başarısız olmuş ve 146 tanesinin ortalaması da pekiyidir. Genel olarak düşünülürse pekiyi ortalaması olan öğrenci sayısı geçer ortalamaya sahip öğrenci sayısından fazladır. 14 kişinin ortalaması geçer, 66 kişinin ortalaması orta, 134 kişinin ortalaması da iyi olarak bulunmuştur.

Öğrencilerin Okula Başlama Yaşına Göre 4. Sınıf Yıl Sonu Türkçe Dersi Ortalamasına İlişkin Bağımsız Gruplar T Testi Dağılım Sonucu

İlkokul birinci sınıfa başlama yaşına göre yapılan karşılaştırmada Türkçe dersinde 67 aylık ve üstü grubun lehine anlamlı farklılık görülmüştür. Bu karşılaştırmada 60-66 aylık öğrenciler diğer gruba göre akademik olarak düşük çıkmıştır. Buradan hareketle 60-66 aylık öğrencilerin Türkçe dersinde diğer gruba göre geri olduğu sonucuna ulaşılabilir. 60-66 aylık öğrencilerin okul öncesi eğitime devam etmelerinin daha doğru olduğu sonucuna da varılabilir. Bu sonuç Dağ (2017)'in sonucu ile benzerlik göstermektedir.

Öğrencilerin Okula Başlama Yaşına Göre 4. Sınıf Yıl Sonu Sosyal Bilgiler Dersi Ortalamasına İlişkin Bağımsız Gruplar T Testi Dağılım Sonucu

Yapılan karşılaştırmada 60-66 aylık öğrenciler, 67 aylık ve üstü öğrencilere göre Sosyal Bilgiler dersinde ortalama olarak düşük başarı göstermiştir. Öğrencilerin okula erken başlaması Sosyal Bilgiler başarısını da olumsuz etkilemiştir. 60-66 aylık öğrencilerin ilkokul birinci sınıfa başlamak yerine okul öncesi eğitime devam ederek okula hazır bulunuşluklarını tamamlamaları daha doğru olabilir. Karakaş (2015)'te benzer sonuçlara ulaşmıştır.

Öğrencilerin Okula Başlama Yaşına Göre 4. Sınıf Yıl Sonu Matematik Dersi Ortalamasına İlişkin Bağımsız Gruplar T Testi Dağılım Sonucu

Matematik dersinin ortalamasına yönelik karşılaştırmada da bağımsız gruplar arasında anlamlı farklılık görülmüştür. Bu anlamlı farklılık 60-66 aylık grubun aleyhine, 67 aylık ve üstü grubun ise lehine bir farklılıktır. Ortalama olarak da 67 ve üstü grubun Matematik ortalaması 60-66 aylık grubun ortalamasından yüksek çıkmıştır. Bu sonuçtan 60-66 aylık grubun okul öncesi eğitim alarak okul olgunluğunu tamamlamaları gerektiği yorumuna varılabilir. Bademci (2015) 'te benzer sonuçlara ulaşmıştır.

Öğrencilerin Okula Başlama Yaşına Göre 4. Sınıf Yıl Sonu Fen Bilimleri Dersi Ortalamasına İlişkin Bağımsız Gruplar T Testi Dağılım Sonucu

Bağımsız grupların karşılaştırılmasında Fen Bilimleri dersinde de gruplar arası anlamlı farklılık görülmüştür. Dersin ortalamasına bakılacak olursa yine bu farklılığın 60-66 aylık grubun aleyhine, 67 ve üstü grubun ise lehine olduğu sonucuna varılabilir.

Fen Bilimleri ortalaması olarak düşük çıkan 60-66 aylık öğrencilerin okula erken başlamayıp hazır bulunuşluklarını tamamlamaları gerekmektedir. Hazır bulunuşluğunu tamamlamak içinde öğrencinin yeterli okul olgunluğuna erişmiş olması gerekir. Bu grup okul öncesi eğitime devam ederek bu eksiklikleri tamamlayabilir. Tural(2013)' da benzer sonuçlara ulaşmıştır.

Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Yaş ve Okul Ortalaması İlişkisine Göre Dağılım Sonuçları

İlkokula 60 – 66 aylık başlayan öğrencilerin başarısız not ortalaması bulunmadığını görebiliriz. İlkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin eğitim sürecince aldığı not ortalaması en fazla iyi puan arasında olduğu görülmektedir. Yine 67 aylık ve daha büyük yaşlarda başlayan öğrencilerin ise aldıkları not ortalamasının pekiyi olduğu tespit edilmiş ve 60-66 aylık öğrencilerin akademik olarak 67 ve üstü öğrencilerden daha başarısız olduğu görülmüştür.

Yine 60-66 aylık öğrencilerin 67 ve üstü öğrencilerden akademik olarak daha başarısız olduğunu söyleyebiliriz. Bu sonuç Dağ (2017) tarafından yapılan çalışmanın sonucuyla benzerlik göstermektedir. Buradan yola çıkarak 60-66 aylık çocukların okul öncesi eğitime alınmasının ve ilkokula biraz daha geç başlamalarının eğitimde başarıyı artıracığı yorumunu yapabiliriz. Bu yorumu Karakaş (2015) yaptığı çalışma ile desteklemektedir. 60-66 aylık öğrencilerin başarılarının düşük çıkması bu konuda çeşitli araştırmaların yapılması gerektiği sonucuna da ulaştırır. Bu sonuç da Ogelman, Seçer, Gündoğan, Bademci (2015) tarafından yapılan çalışmanın sonucuyla benzerlik göstermektedir. 4+4+4 eğitim sisteminin bir ülkede başarı seviyesinin en temel puanı esas alınarak yani 45 ve üstü alan öğrencilerin 'başarılı' sayılmaları kaliteli öğrenci ve gelecekteki bilim insanı yetiştirilmesine engel olmaktadır. Bu sistem, 45 puan üstünü başarılı kabul ettiğinden 60-66 aylık öğrencilerin 0-44 arası ortalamaları çıkmadığı için bu öğrencileri başarılı kabul ediyor. Bu sebepten dolayı da 60-66 aylık öğrenciler, 67 ve üstü öğrencilerle 4+4+4 eğitim sisteminin başarı değerlendirmesine göre karşılaştırılmadığı için 2007-2008 öncesi dönemin başarı değerlendirme ölçütlerine göre karşılaştırılmıştır. Asıl olan toplumun gerçek şekilde eğitimi ve kaliteli öğrencilere sahip olması, bilim insanları yetiştirmesidir. Gerek okul – aile iş birliği, gerekse öğrenci – rehberlik servislerince bu durumun iyileştirilmesine yönelik olarak

4+4+4 eğitim sistemi ile çalışmaların yetersiz kalacağı, öğrencilerin ise bu durumdan puanlama türünden ötürü 'başarılı' olmaları düşüncesiyle hayatlarını devam ettirdikleri kaçınılmaz bir gerçektir. Eğitim felsefesine ters düşen bu eğitim sistemin ortadan kaldırılmasıyla ülkemizde eğitim normalleşme seviyesine dönmüştür.

Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Grup İstatistikleri Dağılım Sonuçları

İlkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin 4. Sınıf yılsonu genel not ortalamaları 67 aylık ve daha büyük yaşlarda başlayan öğrencilerin 4. Sınıf yılsonu genel ortalamalarından düşük çıkmıştır. Bu ortalamalara bakarak da ilkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin akademik başarısının 67 aylık ve daha büyük yaşlarda başlayan öğrencilere göre düşük olduğu söylenebilir. 60-66 aylık öğrencilerin okul öncesi eğitimine devam etmeleri sonucuna da varabiliriz. Bu sonuç Gedik (2015) ve Aslan (2014) tarafından yapılan çalışmaların sonuçlarıyla benzerlik göstermektedir.

Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Cinsiyete Göre Yaş ve Okul Ortalaması Dağılım Sonuçları

İlkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerle, 67 ve üstü başlayan öğrenciler cinsiyete göre kendi içinde akademik başarı yönünden karşılaştırılmak istenmiş ve anlamlılık ilişkisi incelenmek istenmiştir. 60-66 aylık öğrencilerde cinsiyet ile not ortalaması arasında anlamlılık ilişkisi görülmemiştir. Yani cinsiyetin okul başarısı üzerinde bir ilişkisi olduğu yorumuna varılmamıştır. Özarslan (2014) da yaptığı çalışmasıyla okul olgunluğuna değinerek buna benzer sonuca ulaşmıştır. İlkokula 67 aylık ve daha büyük yaşlarda ilkokula başlayan öğrencilerin cinsiyete göre not ortalamaları da kendi içinde incelenmiştir. 67 aylık ve daha büyük yaşlardaki öğrencilerin cinsiyet ile okul ortalaması karşılaştırmasında da anlamlı bir ilişki saptanamamıştır. Yani cinsiyetin 67 aylık ve üzeri öğrencilerde de okul başarısı üzerinde etkisi olduğu yorumuna varılmamıştır.

Araştırmaya Katılan Öğrencilerin Okul Türüne Göre Yaş ve Okul Ortalaması Dağılım Sonuçları

60-66 aylık öğrencilerle 67 aylık ve üstü öğrencilerin kendi içinde okul türü ve okul ortalaması arasındaki ilişki incelenmiştir. 60-66 aylık öğrencilerin incelenmesinde okul türü ile ortalama arasında anlamlı bir ilişki saptanmıştır. Yani ilkokula 60-66 aylık başlayan çocukların köy ya da merkezde okumasının akademik başarısı ile ilişkisi

olduğu söylenebilir. 67 aylık ve üstü öğrencilerin okul türü ile okul ortalaması arasında anlamlı bir ilişki görülmemiştir. Yani okul türünün ilkokula 67 aylık ve üstü yaşlarda başlayan öğrencilerin akademik başarısı üzerinde etkisi yoktur.

Araştırmanın sonuçlarına göre, 4+4+4 eğitim sisteminde yapılan değişikliklerin okula erken başlayan öğrencilerin okul başarı düzeyine olumsuz etki ettiği görülmüştür. Okula erken başlama, okul hazır bulunuşluğunu etkileyen temel sebeplerden biridir. Okul hazır bulunuşluğu seviyesi de öğrencilerin okul başarısını etkilemektedir. Okul başarısının temel göstergelerinin başında öğrencilerin akademik not ortalaması gelmektedir. Bu çalışmada öğrencilerin hem 4. sınıf genel akademik not ortalaması hem de temel derslere ilişkin not ortalamaları incelendiğinde okula erken başlayan çocukların temel derslerde diğer çocuklara oranla daha az başarılı olduğu belirlenmiştir. Dolayısıyla ilkokula 60-66 aylık başlayan çocukların, 67-72 aylık başlayan çocuklara göre akademik başarılarının daha düşük olduğu tespit edilmiştir. Bu sonuçlardan yola çıkarak 60-66 aylık çocukların ilkokula erken başlaması, okul olgunluğu ve hazır bulunuşluk tamamlanmadığı için bir dezavantaj olarak düşünölmektedir.

5.2. Öneriler

Araştırma Sonuçlarına Yönelik Öneriler

Araştırma sonuçlarından yola çıkılarak şu önerilerde bulunulabilir:

1. Yapılacak eğitim sistemindeki değişiklikler veya yenilikler öncelikle pilot bölgelerde uygulanarak olası sonuçları göröldükten sonra ülke genelinde uygulanmalıdır.
2. 60-66 aylık çocukların okul öncesi eğitime devam etmeleri sağlanabilir.
3. 60-66 aylık çocukların okula uyumunu sağlayıcı faaliyetler artırılabilir.
4. Konu yoğunlukları ve ders programları geniş kapsamlı incelenerek 60-66 aylık çocukların seviyesine göre yeniden düzenlenebilir.
5. Öğrencilerin başarı düzeyini artırmalarına destek olmak amacıyla birinci sınıf öğretmenlerine 60-66 aylık çocukların gelişimsel özellikleri konulu hizmet içi seminerler düzenlenebilir.

6. 60-66 aylık çocukların, yaşadığı uyum sorunlarını gidermek adına branş öğretmenleri, sınıf öğretmenleri, rehber öğretmenler, okul yönetimi ve veli işbirliğiyle hareket edilmelidir.

Araştırmacılara Yönelik Öneriler

Araştırma sonuçlarından yola çıkılarak araştırmacılara yönelik şu önerilerde bulunulabilir:

1. İlkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerin farklı gelişim alanlarına (sosyal, bilişsel, duygusal, öz bakım, psikomotor) yönelik çalışmalar yapılabilir.
2. İlkokula 60-66 aylık başlayan öğrencilerle, ilkokula 67 aylık ve daha büyük aylarda başlayan öğrencilerin ortalamaları ders ders ya da cinsiyete göre karşılaştırılabilir.
3. İlkokula 60-68 aylık başlayan öğrencilerle, ilkokula 69 aylık ve daha büyük aylarda başlayan öğrencilerin genel akademik başarıları karşılaştırılarak önerilerde bulunulabilir.
4. Bu çalışmada 4. sınıfların ortalamaları alınmıştır. Diğer sınıflarda da bu karşılaştırma yapılabilir.
5. 60-66 aylık çocukların her sınıf düzeyinde not ortalamaları alınarak en başarılı oldukları sınıf seviyesini ortaya çıkarmak için karşılaştırmalı çalışmalar yapılabilir.

KAYNAKÇA

- Adams, M.J. (1994). *Begining to Read: Thinking and Learning About Print*. U.S.A.: MIT Pres.
- Akbaşı, S., & Üredi, L. (2015). An Evaluation of the Classroom Teachers' Attitudes Towards the Constructivist Approach According to Complexity Theory: A Case of Mersin. In *Chaos, Complexity and Leadership 2013* (pp. 419-434). Springer, Cham.
- Alpar, R. (2012). *Uygulamalı İstatistik ve Geçerlik – Güvenirlik*, Ankara: Detay Yayıncılık
- Aral, N. ve Kandır, A. (2002). *Okul Öncesi Eğitim ve Okul Öncesi Eğitim Programı*. İstanbul, Ya-Pa.
- Arı, R., Üre, Ö. ve Yılmaz, H. (2001). *Gelişim ve Öğrenme Psikolojisi*. Konya, Mikro Yayıncılık.
- Arık, İ., A. (1995). *Öğrenme Psikolojisine Giriş*. İstanbul, Der Yayınları.
- Ari, A. (2014). Teacher Views about the Starting Age of the First Grade Elementary School. *Educational Sciences: Theory and Practice*, 14(3), 1043-1047.
- Aslan, M. (2014). *60-72 Aylık Çocukların İlkokula Başlama Durumlarının İncelenmesi*. Yüksek Lisans Tezi. Fırat Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Elazığ.
- Aydın, A. (2000). *Gelişim ve Öğrenme Psikolojisi* (2. Baskı). İstanbul, Alfa Basım Yayın Dağıtım.
- Aydın, A. (2001). *Gelişim ve Öğrenme Psikolojisi*. İstanbul, Alfa Yayınları.
- Bacanlı, H. (2001). *Gelişim ve Öğrenme*. (4. Baskı). Nobel Yayın Dağıtım, Ankara.
- Bacanlı, H. (2003). *Gelişim ve Öğrenme*. (6.Baskı). Nobel Yayınevi, Ankara.
- Bart, O., Hajami, D., & Bar-Haim, Y. (2007). Predicting School Adjustment From Motor Abilities İn Kindergarten. *Infant and Child Development*, 16(6), 597-615.
- Başaran İ. E. (1978). *Eğitim Psikolojisi*. Ankara, Pars Matbaası.
- Başaran, İ. E. (1998). *Eğitim Psikolojisi*. (5. Baskı). Ankara, Aydan Web Tesisleri.

- Bayat, S. (2015). İlk Okuma Yazma Öğretiminde 60-66 Aylık Çocuklar İle İlgili Yaşanan Güçlüklerle İlişkin Öğretmen Görüşleri. *Uluslararası Türk Eğitim Bilimleri Dergisi*,172-185.
- Boz, T. & Yıldırım, A. (2014). 4+4+4 Eğitim Sisteminde Birinci Sınıf Öğretmenlerinin Karşılaştığı Zorluklar. *Başkent Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 1(2), 54-65.
- Buldu, M., & Er, S. (2016). Okula Hazır Bulunuşluk ve Okula Başlama Yaşı: Türk Öğretmen ve Ailelerin Yeni Eğitim Politikası Üzerine Görüş ve Deneyimleri. *Eğitim ve Bilim*, 41(187),97-114.
- Cedoline, A. J. (1972). A Parents Guide to School Readiness...
- Chan, W. L. (2012). Expectations For The Transition From Kindergarten To Primary School Amongst Teachers, Parents And Children. *Early Child Development and Care*, 182(5), 639-664.
- Cimem Ö. (2017) .*Okula Başlama Yaşına Göre İlkokul İkinci Sınıf Öğrencilerinin Okuma Becerilerine Dair Bir Araştırma*. Yüksek Lisans Tezi. İstanbul Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, İstanbul
- Çağdaş, A. ve Seçer, Z. (2002). *Çocuk ve Ergende Sosyal ve Ahlak Gelişimi*. Ankara, Nobel Yayınları
- Çakıcı, M. (2015). *60-72 Aylık 1. Sınıf Öğrencilerinin Okula Hazır Bulunuşluk Düzeylerinin Belirlenmesi (Öğretmen Görüşlerine Göre)*. Yüksek Lisans Tezi. Okan Üniversitesi, Sosyal Bilimler Fakültesi, İstanbul.
- Çam, F.M. (2015).*Sınıf Öğretmenleri ve Yöneticilerin Yeni Eğitim Modeline (4+4+4) İlişkin Görüşleri (Pendik İlçesi Örneği)*.Yüksek Lisans Tezi. Yeditepe Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, İstanbul.
- Çömlekçi, N. (2001). *Bilimsel Araştırma Yöntemi ve İstatistiksel Anlamlılık Sınamaları*. Ankara: Bilim Teknik Yayınevi.

- Dağ, M. (2017). *Farklı Yaşlarda İlkokula Başlayan Çocukların Akademik Başarı ve Sosyal Beceri Düzeylerinin Karşılaştırılması*. Yüksek Lisans Tezi. Uşak Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Uşak
- Dağlı, Ü. Y. (2015). Çocukların İlkokul Birinci Sınıfa Başlama Yaşına Göre Üçüncü Sınıf Başarılarının İncelenmesi. *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, (33), 291-301.
- Demirel, Ö. (2003). *Eğitim Sözlüğü*. (2. Baskı). Ankara, Pegama Yayıncılık, S.70.
- Demirtaş Z. (2007). Osmanlı'da Sıbyan Mektepleri ve İlköğretimin Örgütlenmesi. *Fırat Üniversitesi, Sosyal Bilimler Dergisi*, 17(1), 173-183.
- Dinç, B. (2013). *Okul Öncesi Eğitimden İlköğretime Geçiş*. (Ed. F. Alisinanoğlu), İlköğretime Hazırlık ve İlköğretim Programları İçinde. Ankara, Pegem Akademi. S. 90-114.
- Dirlik, C. (2014). *4+ 4+ 4 Eğitim Sisteminde 60-66 Aylık Öğrencilerin Okula Hazırbulunuşlukta Sosyal Uyum Düzeylerinin İncelenmesi*. Yüksek Lisans Tezi. Aydın Üniversitesi-Yıldız Teknik Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüleri, İstanbul.
- Dockett, S., & Perry, B. (2009). Readiness For School. *Australian Journal of Early Childhood*, 34(1), 20-26.
- Durna, Y. (2014). *2012-2013 Eğitim-Öğretim Yılında 60-66 Ay Arasında ve 66. Ay Üzerinde Okula Kayıt Yaptıran 1.Sınıf Öğrencilerinin İlkokuma Yazma Dersi Öğretim Programı Kazanımları İle Okul Yaşantıları Sürecinin Performansı Yönünden Öğretmen Görüşlerine Dayalı Olarak Karşılaştırılması*. Yüksek Lisans Tezi. Erzincan Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Erzincan.
- Efe, E., Bek, Y., ve Şahin, M.(2000). *SPSS'te Çözümleri ile İstatistik Yöntemler*. Kahramanmaraş, II. Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Rektörlüğü Yayınları, S.183-185.
- Eğitim Bilimine Giriş, "Temel Kavramlar", Açık Ders, Ankara Üniversitesi, Erişim Tarihi: 19 Mart 2018. Eğitim Bilimleri Enstitüsü, İstanbul

- Entwisle, D. R., & Alexander, K. L. (1998). Facilitating The Transition To First Grade: The Nature Of Transition And Research On Factors Affecting It. *Elementary School Journal*, 98(4), 351-364.
- Epçaçan, C. (2014). İlkokul ve Ortaokul Öğretmen ve Yöneticilerinin 4+4+4 Eğitim Sistemine İlişkin Görüşleri (Siirt İli Örneği). *Ekev Akademi Dergisi* 18/(58).
- Ercan, H. (2016). *İlköğretim Öğretmenlerinin Ve Yöneticilerinin 4-4-4 Eğitim Sisteminin Uygulama Sürecine İlişkin Görüşleri*. Yüksek Lisans Tezi. Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Tokat
- Erden, M. ve Akman, Y. (2004). *Eğitim Psikolojisi(Gelişim-Öğrenme-Öğretme)*. Ankara: Arkadaş Yayınları
- Erdoğan vd. (2016).*Gelişim Psikolojisi*,(Ed. Hatice Ergin, S. Armağan Köseoğlu), (7. Basım), Nobel Yayınları, S.31
- Eurydice (2011). *The Education System in the Federal Republic of Germany* 2010/2011, German.
- Eurydice. (2012). Compulsory Education in Europe 2011/12.
- Forget-Dubois, N., Lemelin, J. P., Boivin, M., Dionne, G., Séguin, J. R., Vitaro, F., & Tremblay, R. E. (2007). Predicting early school achievement with the EDI: A longitudinal population-based study. *Early education and development*, 18(3), 405-426.
- Gedik,S. (2015). *Öğretmen Algularına Göre 60-66 Aylık Çocuklarda Okula Uyumun İncelenmesi (Fatih İlçesi Örneği)*. Yüksek Lisans Tezi. Yeditepe Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, İstanbul
- Gray, S. W. (1997). *Okuma ve Yazma Öğretimi*.(Çev. Nejat Yüzbaşıoğulları), Ankara, (Eserin aslının yayın tarihi 1975), MEB Yay.
- Grissmer, D., Grimm, K. J., Aiyer, S. M., Murrain, W. M. & Steele, J. S. (2010). Fine Motor Skills And Early Comprehension Of The World: Two New School Readiness Indicators, *Developmental Psychology*, 46(5), 1008–1017.

- Gündüz, F., Çalışkan, M. (2013). 60-66, 66-72, 72-84 Aylık Çocukların Okul Olgunluk ve Okuma Yazma Becerilerini Kazanma Düzeylerinin İncelenmesi. *Electronic Turkish Studies*, 8(8), 379-398.
- Gürkan, T. ,Gökçe, E. (2006) .*Türkiye’de ve Çeşitli Ülkelerde İlköğretim*. Ankara, Siyasal Kitabevi, S.4.
- Güven, İ. (2000). *Türkiye’de Devlet-Eğitim ve İdeoloji*. Siyasal Kitabevi, Ankara.
- Güven, İ. (2012a). Eğitimde 4+4+4 ve Fatih Projesi Yasa Tasarısı = Reform mu?, *Eğitim Bilimleri Fakültesi, İlköğretim Bölümü*, Ankara Üniversitesi, s.560.
- Güven, İ. (2012b). Eğitimde 4+4+4 ve Fatih Projesi Yasa Tasarısı = Reform mu?, *İlköğretim Online*, 11 (3), 556-577.
- Harman, G. (2012).Eğitimde Hazır Bulunuşluğun Önemi Üzerine Bir Derleme Çalışması. *Eğitim ve Öğretim Araştırmaları Dergisi* ,*Journal of Research in Education and Teaching* , 1(3), ISSN: 2146-9199, s.3.
- Harman, G., & Çelikler, D. (2012). Eğitimde Hazır Bulunuşluğun Önemi Üzerine Bir Derleme Çalışması. *Eğitim Ve Öğretim Araştırmaları Dergisi*,1(3)
- Harris J.A. ve Sipay R.E. (1986). *Okuma ve Öğrenmeye Hazır Oluş*. İ. Özçelik (Çev). Çağdaş Eğitim. 117, 22-24
- Kahramanoğlu, R., Tiryaki, E.N., Canpolat, M. (2014) .İlkokula Yeni Başlayan 60-66 Ay Grubu Öğrencilerin Okula Hazır Oluşları Üzerine İnceleme. *Kastamonu Üniversitesi, Kastamonu Eğitim Dergisi*, s.1065-1080.
- Karasar, N. (2009). *Bilimsel Araştırma Yöntemi*. Ankara, Nobel Yayın Dağıtım.
- Karbuğa, A. Ö. (2011). *İlköğretim 1. Sınıfa Başlama Yaşının İlköğretim Okul Yönetici ve Öğretmenlerinin Görüşlerine Göre İncelenmesi (Erzurum İli Örneği)*. Yüksek Lisans Tezi. Atatürk Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Erzurum.
- Karakelle, S. (1998). *İlkokuma Becerisinin Kazanılmasını Etkileyen Bilişsel Faktörler*. Doktora Tezi. HÜ. Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara
- Kartal, S. (2013). Türkiye'de İlkokula Başlama Yaşının Beş Yaşa İndirilmesinin Eğitim Politikaları Açısından Değerlendirilmesi, *Mülkiye Dergisi*, 37(3), s.201-214

- Kaya, Ö. S., & Akgün, E. (2016). Okul Öncesi Dönemdeki Çocukların Okula Uyum Düzeylerinin Çeşitli Değişkenler Açısından İncelenmesi. *İlköğretim Online*, 15(4),1311-1324.
- Kaya, Z. (2012). *Öğrenme ve Öğretme Kuramları, Yaklaşımlar Modeller*, Ankara, Pegem A Akademi.
- Koçyığıt, S., & Saban, A. (2014). Birinci Sınıf Öğretmenlerinin ve Ebeveynlerin Görüşlerine Göre Okula Hazır Bulunuşluk. *Kuramsal Eğitimbilim Dergisi - Journal of Theoretical Educational Science*, 7(3), 322-341
- Langer, P., Kalk, M.J. ve Searls, D.T. (1984). Age of Admission and Trends in Achievement: A Comparison of Blacks and Caucasians. *American Educational Research Journal*. 21 (1), (61-78). Erişim Tarihi: 29 Ocak 2018, <http://aer.sagepub.com/content/21/1/61>.
- Lois, P. (1996). What is The Effect Of School Entrance Age On The Reading Readiness Achivement Of Kindergarten Students?, page 147.
- Magnuson, K. A., Meyers, M. K., Ruhm, C. J. & Waldfogel, J. (2004). Inequality İn Preschool Education And School Readiness. *American Educational Research Journal*, 41(1), 115-157.
- Marjanovič Umek, L., Kranjc, S., Fekonja, U., & Bajc, K. (2008). The Effect Of Preschool On Children's School Readiness. *Early Child Development and Care*, 178(6), 569-588.
- McBryde, C. , Ziviani, J. , Cuskelly, M. (2004). School Readiness And Factors That İnfluence Decision Making, *Occupational Therapy International*, 11(4), 193-208.
- Memişoğlu, S.P. ve İsmetoğlu, M. (2013). Zorunlu Eğitimde 4+4+4 Uygulamasında İlişkin Okul Yöneticilerinin Görüşleri, *Eğitim ve Öğretim Araştırmaları Dergisi*, Journal of Research in Education and Teaching, 2(2), 14-25.
- Milli Eğitim Bakanlığı (2011). *Çocuk Gelişimi ve Eğitim Alanı Çerçeve Öğretim Programı*, Ankara, S.20.

- Milli Eğitim Bakanlığı (2012). *12 Yıl Zorunlu Eğitim Sorular ve Cevaplar*.
http://www.meb.gov.tr/duyurular/duyurular2012/12yil_soru_cevaplar.pdf
sayfasından erişilmiştir.
- Milli Eğitim Bakanlığı (2013). *Çocuk Gelişimi ve Eğitimi, Psiko-Motor Gelişim Kitabı*, Ankara, s.26-37.
- Murray, N. R. (2006). *Education: Free and Compulsory*. Ludwig von Mises Institute, Austuria.
- Nolte, H. J. (1975). A Model Of The Optically Active Scheibe-aggregate Of pseudoisocyanine. *Chemical Physics Letters*, 31(1), 134-139.
- Ogelman, H. G., Seçer, Z., Gündoğan, A., & Bademci, D. (2015). 68-72 Aylık Okul Öncesine Ve İlkokula Devam Eden Çocukların Okula Uyum Ve Öğretmenleriyle İlişkilerinin Karşılaştırılması. *Ondokuz Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 34(1), 1-17.
- Oğuzkan Ş. ve Oral, G. (2001). *Okul Öncesi Eğitim*. İstanbul: Milli Eğitim Basımevi.
- Oktay, A.(1983) *.Okul Olgunluğu*. Doçentlik Tezi. İstanbul Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi, s.1-8.
- Oktay, A. (2000). *Yaşamın Sihirli Yılları: Okul Öncesi Dönem*. İstanbul, Epsilon Yayınları, S.3-6,
- Oktay, A., Unutkan, Ö., P. (2005). *Erken Çocuklukta Gelişim ve Eğitimde Yeni Yaklaşımlar*. (Yayıma Hazırlayan Doç. Dr. Müzeyyen Sevinç), İlköğretime Hazır Oluş ve Okul Öncesi Eğitimle İlköğretimin Karşılaştırılması, İstanbul, Morpa Kültür Yayınları, 145-155.
- Osman Engin, A. , Özen, Ş., Bayoğlu, V. (2009) *.Öğrencilerin Okul Öğrenme Başarılarını Etkileyen Bazı Temel Değişkenler*. *Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, Sayı:3, S.128-129.
- Örs, Ç., Erdoğan, H., ve Kipici, K. (2013). Eğitim Yöneticileri Bakış Açısıyla 12 Yıllık Kesintili Zorunlu Eğitim Sistemi: Iğdır Örneği. *Iğdır Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi* , Journal of Social Sciences (4), 131-154.

- Özarslan, N. (2014). *Birinci Sınıfta Öğrenim Görmekte Olan (60-71 ve 72-84 Aylık) Öğrencilerin Okul Olgunluğu Düzeyleri ve Bu Öğrencileri Okutmakta Olan Öğretmenlerin Gözlediği Okula Uyum ve Sınıf Yönetimi Sorunları*. Yüksek Lisans Tezi. Okan Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul
- Özden, B., Kılıç, R., & Aksu, D. (2014). Sınıf Öğretmenlerinin 12 Yıllık (4+ 4+ 4) Zorunlu Eğitime İlişkin Görüşleri. *Uşak Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*,7(4),181-202.
- Öztürk, E. ve Uysal, K. (2013). İlkokul 1. Sınıf Öğrencilerinin Okuma Yazma Süreçlerinin Takvim Yaşı Yönünden Karşılaştırılması. *Turkish Studies International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic Volume 8/8*, 1041-1054.
- Özveren, A. (2008). Osmanlı İmparatorluğu'ndan Cumhuriyete Eğitim Sistemimize Tarihin Penceresinden Bir Bakış. *Toplum ve Demokrasi Dergisi*, 2(3), 225-236.
- Pagani, L. S., Fitzpatrick, C., Archambault, I. & Janusz, M. (2010). School Readiness And Later Achievement: A French Canadian Replication And Extension. *Developmental Psychology*, 46(5), 984– 994.
- Polat, Ö., & Dilli, F. (2015). The Effect Of The Support Program Prepared For 60-72 Month-Old Socially Disadvantaged Children On Their Primary School Readiness. *Uluslararası Eğitim Programları ve Öğretim Çalışmaları Dergisi*, 5(9), 81-103.
- Rafoth, M. A., Buchenauer, E. L., Crissman, K. K., & Halko, J. L. (2004). School Readiness—Preparing Children For Kindergarten And Beyond: Information For Parents. *School and Home*.
- Resmi Gazete.(2008). *Millî Eğitim Bakanlığı İlköğretim Kurumları Yönetmeliği*. 27090 Sayılı Resmi Gazete
- Resmi Gazete.(2012). *İlköğretim ve Eğitim Kanunu İle Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun*. (6287 S. K.), 28261 Sayılı Resmi Gazete .
- Rouse, C., Brooks-Gunn, J., & McLanahan, S. (2005). Introducing The Issue. *The Futures of Children*, 15(1), 5-14.

- Senemoğlu, N.,(2013). *Gelişim Öğrenme ve Öğretim: Kuramdan Uygulamaya*. Ankara, Yargı Yayınları.
- Shaffer D. R. & Kipp, K.(2007).*Developmental Psychology: Childhood And Adolescence*, (8th Ed.), *Wadsworth, Cengage Learning*, Canada.
- Siegelman, C. K. (1999). *Life-Span Human Development*. (3rd. Ed.), Brooks / Cole Publishing Company.
- Sirem, Ö. (2014). *4+4+4 Okul Sisteminde Sınıf Öğretmenlerinin İlkokuma Yazma Öğretim Sürecine Yönelik Görüşleri (Düzce İli Örneği)*.Yüksek Lisans Tezi. Düzce Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Düzce.
- Snow, K. L. (2006). Measuring School Readiness: Conceptual And Practical Considerations. *Early Education and Development*, 17(1), 7–41.
- Soydan, T. (2013).Osmanlı'dan Cumhuriyet Dönemine Türkiye'de Temel Eğitimin Gelişmesi ve Finansmanı Sorunu. *Karadeniz Sosyal Bilimler Dergisi*, (8), s.53-73.
- Stipek, D. & Byler, P. (2001). Academic Achievement And Social Behaviors Associated With Age Of Entry Into Kindergarten. *Applied Developmental Psychology*, 22(3), 175–189.
- Tarcan, A. (2005). *Dünden Bugüne İnternet Üzerine Felsefi Yaklaşımlar, İnternet ve Toplum*, Ankara, Anı Yayıncılık, s.2-10.
- TTB (Türk Tabipler Birliği) (2012). *Çocukların Gelişim Süreçleri ve Okula Başlama*. Ankara: Türk Tabipleri Birliği Yayınları.
- Tuğrul, B., & Duran, E. (2003). Her Çocuk Başarılı Olmak İçin Bir Şansa Sahiptir: Zekânın Çok Boyutluluğu Çoklu Zekâ Kuramı. *Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 24(24).
- Tutal, Ö. (2013).*Okuma-Yazma Öğrenmede Okula Başlama Yaşının Okuma-Yazma Başarısına Etkisi*.Yüksek Lisans Tezi. Dicle Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Diyarbakır.
- Türk Eğitim-Sen. (2012). *Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu Kamu Çalışanları Sendikası Genel Merkezi Aylık Haber Bülteni*, (99), 12.

- Uluslar arası Hedefler Paneli (National Education Goals Panel). (1992). Handbook for local goals reports: Building a community of learners. Washington, DC: Author.
- UNICEF. (2012). *School Readiness: A Conceptual Framework*. United
- Uzun, E. M. ve Alat, K. (2014). İlkokul Birinci Sınıf Öğretmenlerinin 4+4+4 Eğitim Sistemi ve Bu Sistem Sonrasında İlkokula Başlayan Öğrencilerin Hazırbulunuşlıkları Hakkındaki Görüşleri. *Abant İzzet Baysal Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 14(2), 15-44.
- Ülgen, G., Fidan, E. (2002). *Orta Dereceli Kız Teknik Öğretim Okulları Çocuk Gelişimi*, (9. Baskı), İstanbul, Milli Eğitim Basımevi, 26.
- Yavuzer, H. (2001). *Okul Çağı Çocuğu*. (7. Baskı). İstanbul, Remzi Kitabevi.
- Yavuzer, H. (2002). *Çocuk Psikolojisi*. İstanbul: Remzi Kitabevi.
- Yavuzer, H.(2011). *Çocuk Psikolojisi*. (33. Basım). Remzi Kitabevi, s.27, s.34.
- Yazıcı, Z. (2002). Okul Öncesi Eğitiminin Okul Olgunluğu Üzerine Etkisinin İncelenmesi. *Milli Eğitim Dergisi*, S.155.
- Yenilmez K. ve Kakmacı Ö. (2008). İlköğretim Yedinci Sınıf Öğrencilerinin Matematikteki Hazır Bulunuşluk Düzeyi. *Kastamonu Eğitim Dergisi* 16(2), Kastamonu, s.529-542
- Yeşilyaprak, B., (2004). *Gelişim ve Öğrenme Psikolojisi*. Ankara, Pegem Yayıncılık.
- Yılmaz, H. ve Sünbül, A. M.,(2003). Öğretimde Planlama ve Değerlendirme. Ankara, Mikro Yayınları.
- Yılmaz, N., Taşçı, G., Fidan, M., & Nurlu, Ö. (2014). 4+ 4+ 4 Sistem Değişikliğinin İlk Yılında İlkokul Birinci Sınıflardaki Durum: Sorunlar ve İhtiyaçlar (Erzincan Örneği). *Eğitim Bilimleri Araştırma Dergisi*,4(1),133-148.
- Yoleri, S., & Tanış, H. M. (2015). İlkokul Birinci Sınıf Öğrencilerinin Okula Uyum Düzeylerini Etkileyen Değişkenlerin İncelenmesi. *Karabük Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 4(2), 130-141.
- Yörükoğlu, A. (2003). *Çocuk Ruh Sağlığı Çocuğun Kişilik Gelişimi Eğitimi ve Ruhsal Sorunları*. , İstanbul, Özgür Yayınları

Yüksek ve Okul Öncesi Çocuklar İçin Erken Çocukluk, Evlatlık ve Bağımlı Bakım ve Konsey Komitesi (2008); High, P. C., & The Committee on Early Childhood, Adoption and the Dependent Care and Council on School Health (2008). School readiness. *Pediatrics*, 121,1008-1015.

KANUNLAR

1739 Sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu, (1973), Madde 22, Değişiklik:
30.03.2012-6287/7 md.

222 Sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu, (1961), Madde 3, Değişik:
30/3/2012 - 6287/1 md.)

EKLER

Ek-1. Etik Kurul Onayı

T.C.
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
Girişimsel Olmayan Araştırmalar Etik Kurulu Başkanlığı

ETİK KURUL KARARI

TOPLANTI TARİHİ	TOPLANTI SAYISI	KARAR NO	ÇALIŞMACININ ADI SOYADI
06.07.2017	11	17	Yrd. Doç. Dr. Burcu GEZER ŞEN

KARAR

“4+4+4 Eğitim Sisteminde 60-66 Aylık Çocukların Okula Erken Başlamasının Değerlendirilmesi” konulu çalışma etik kurulumuzda görüşülmüş olup; çalışmanın etik kurallara uygun olduğuna oybirliğiyle karar verilmiştir.

Prof. Dr. Mustafa KAPLAN (Başkan)			
Prof. Dr. Demet ÇİÇEK (Üye)	İmza	Prof. Dr. Figen DEVECİ (Üye)	İmza
Prof. Dr. Erdal TAŞKIN (Üye)	İmza	Prof. Dr. Nuri GÖMLEKSİZ (Üye)	Bulunmadı
Doç. Dr. Funda GÜLCÜ BULMUŞ (Üye)	İmza	Doç. Dr. Süleyman İLHAN (Üye)	İmza
Doç. Dr. İrfan EMRE (Üye)	İmza	Doç. Dr. Sebahattin DEVECIOĞLU (Üye)	Bulunmadı
Doç. Dr. Özge HANAY (Üye)	Bulunmadı	Doç. Dr. Taner YILDIRIM (Üye)	İmza
Yrd. Doç. Dr. Nurhan HALİSDEMİR (Üye)	İmza	Yrd. Doç. Dr. Mehmet TUZCU (Üye)	İmza

Ek-2. Araştırma İzin Belgesi

Evrak Tarih ve Sayısı: 22/09/2017-220905

T.C.

FIRAT ÜNİVERSİTESİ REKTÖRLÜĞÜ

Genel Sekreterlik

Sayı :11611387/044/
Konu :Anket İzni (Turan TURAN)

EĞİTİM BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ MÜDÜRLÜĞÜNE

Kahramanmaraş Valiliği İl Millî Eğitim Müdürlüğü'nün, "Anket İzni" konulu,
14/09/2017 tarih ve 35776031-605.01-E.13866596 sayılı yazısı ekte gönderilmiştir.

Bilgileriniz ile gereğini rica ederim.

e-İmzalıdır.
Prof. Dr. Kutbeddin DEMİRDAĞ
Rektör

EK :
Yazı (3 Sayfa)

T.C.
KAHRAMANMARAŞ VALİLİĞİ
İl Millî Eğitim Müdürlüğü

Sayı : 35776031-605.01-E.13866596
Konu : Anket İzni

14.09.2017

FIRAT ÜNİVERSİTESİ REKTÖRLÜĞÜNE
(Eğitimi Araştırma ve Geliştirme Daire Başkanlığı)
ELAZIĞ

İlgi: a) 11/09/2017 tarihli ve 11611387/044 sayılı yazınız.

b) Millî Eğitim Bakanlığı Yenilik ve Eğitim Teknolojileri Genel Müdürlüğü'nün 07/03/2012 tarihli ve B.08.0.YET.00.20.00.0-3616 sayılı Araştırma Yarışma ve Sosyal Etkinlik İzinleri hakkındaki 2012/13 nolu Genelge.

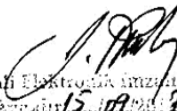
Üniversiteniz Eğitim Bilimleri Enstitüsü Temel Eğitim Dalı Sınıf Eğitim Bilim Dalı Yüksek Lisans Öğrencisi Turan TURAN “4+4+4 Eğitim Sisteminde 60-66 Aylık Çocukların Okula Erken Başlamasının Değerlendirilmesi” konulu anket izni, İlimiz Afşin İlçesinde Bulunan (Cuma Çelik İlkokulu, Çobanbeyli Cumhuriyet İlkokulu, Efsus Turan İlkokulu, Kabağağaç İlkokulu, Altın Elma İlkokulu, TOKİ İlkokulu) bulunan İlkokullarda 2017-2018 eğitim öğretim yılında eğitim öğretimi aksatmamak kaydıyla uygulanmasını Müdürlüğümüz Araştırma Değerlendirme Komisyonu tarafından uygun görülmüştür.

Söz konusu anket çalışması sonucunun, Müdürlüğümüze CD ortamında gönderilmesini arz ederim.

Mehmet Emin AKKURT
Millî Eğitim Müdürü

EKLER:

- 1- Araştırma Değerlendirme Formu (1 adet)
- 2-Taahhütname Tutanağı (2 adet)

Gövenli Elektronik İmza
Bash ile Ayarlandı 15.09.2017
Sunay ÖZKAN
T.H.K.L.

Yenişehir Mahallesi Cahil Zarifoğlu Caddesi
46100/KAHRAMANMARAŞ
e-posta: arge46@meh.gov.tr

Ayrıntılı bilgi için: Ramazan KÖSE (Teknisyen)
Tel: 0 344 216 46 90 Faks: 0 344 216 47 09
Web Adresi: www.kmarasarge.meb.gov.tr

Bu evrak güvenli elektronik imza ile imzalanmıştır. <https://evraksargu.meb.gov.tr> adresinden 28ea-5a69-3d7e-b650-86cb kodu ile teyit edilebilir.

EK - 1

**ARAŞTIRMA TAMAMLANDIKTAN SONRA, ARAŞTIRMANIN TESLİMİNE
İLİŞKİN TAAHHÜTNAME TUTANAĞI**

ARAŞTIRMA SAHİBİNİN	
Adı Soyadı	Turan TURAN
Bağlı bulunduğu Üniversite/Kurum	Elazığ Fırat Üniversitesi
Araştırmanın konusu	“4+4+4 Eğitim Sisteminde 60-66 Aylık Çocukların Okula Erken Başlamasının Değerlendirmesi”
Teslim edilen araştırma örneği türü ve sayısı Adet elektronik ortamda CD / Basılı materyal
Araştırmayı teslim alan kurum	Kahramanmaraş İl Millî Eğitim Müdürlüğü

Yukarıda yazılı araştırma örneğini Millî Eğitim Müdürlüğü Ar-Ge Bölümüne teslim edeceğimi taahhüt ederim

.../.../2017

Araştırma Sahibi
Turan TURAN

EĞİTİM BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ

YÜKSEK LİSANS TEZ ÇALIŞMASI ORJİNALLİK RAPORU

ÖĞRENCİ BİLGİLERİ

Adı-Soyadı	Turan TURAN
Öğrenci Numarası	141403102
Enstitü Anabilim Dalı	Eğitim Bilimleri Enstitüsü
Bilim Dalı	Sınıf Öğretmenliği
Danışmanın Unvanı, Adı-Soyadı	Dr. Öğr. Üyesi Burcu Gezer Şen
Tez Başlığı (Türkçe)	4+4+4 Eğitim Sisteminde 60-66 Aylık Çocukların Okula Erken Başlamasının Değerlendirilmesi

EĞİTİM BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ MÜDÜRLÜĞÜ'NE

Yukarıda başlığı belirtilen tez çalışmamın a) Kapak sayfası, b) Giriş, c) Ana bölümler ve d) Sonuç kısımlarından oluşan toplam 85 sayfalık kısmına ilişkin, 14/05/2018 tarihinde Enstitü tarafından Turnitin adlı intihal tespit programından aşağıda belirtiler filtrelemeler uygulanarak alınmış olan orijinallik raporuna göre, tezimin benzerlik oranı % 11'dir.

Uygulanan filtrelemeler:

- 1- Kabul/Onay ve Bildirim sayfaları hariç,
- 2- Kaynakça hariç
- 3- Alıntılar hariç/dâhil
- 4- 5 kelimedenden daha az örtüşme içeren metin kısımları hariç

Turan TURAN

F.Ü.LİSANSÜSTÜ EĞİTİM ÖĞRETİM YÖNETMELİĞİ

Madde 41- Lisansüstü tezleri ile birlikte teslim edilmesi gereken belgeler şunlardır:

- a) Lisansüstü tezler, savunma öncesinde **intihal program raporu** ve ilgili makale şartını sağladığına dair belgeleri ile birlikte enstitüye teslim edilir.
- b) İntihal raporu ile ilgili olarak etik kurallar dâhilindeki benzerlik oranları ilgili Enstitü Yönetim Kurulu tarafından belirlenir. (Enstitü Yönetim Kurulu tarafından tezin, intihal kapsamı dışında değerlendirilmesi için TURNITIN'den alınan raporda "benzerlik oranı"nın, "% 25'i geçmemesi şeklinde kabul edilmiştir).

ÖZGEÇMİŞ

Turan TURAN, 1989 yılında Malatya'nın Yeşilyurt ilçesi, Gözene köyünde doğdu. İlköğretimini Gözene köyünde, ortaöğretimini de Malatya'da tamamladı. 2008-2012 yılları arasında İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi, Sınıf Öğretmenliği Bölümünü okudu. 2014 yılı Eylül ayında, Kahramanmaraş ili Afşin ilçesinde göreve başladı. 2014 yılından itibaren Kahramanmaraş ili Afşin ilçesinde Sınıf Öğretmeni olarak görev yapmaktadır. Fırat Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Sınıf Eğitimi Bilim Dalı'nda başladığı yüksek lisans öğrenimini "4+4+4 Eğitim Sisteminde 60-66 Aylık Çocukların Okula Erken Başlamasının Değerlendirilmesi" başlıklı teziyle bitirmeyi hedeflemektedir.